

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

2. SRPNA 2009

Z obsahu:

Modlitba a láska proti aktivismu

Homilie Benedikta XVI.
při návštěvě San Giovanni
Rotondo 21. června 2009

- strana 2 -

Tajemství kněžství

Biskup Andreas Laun,
Salcburk

- strana 4 -

Svatostánek - novozá- konní archa úmluvy

Notker Hiegl OSB

- strana 6 -

Zářící Panna v Bistrici v Chorvatsku

- strana 7 -

Vize Kateřiny Emmerichové se naplnila

Joseph Ben Intsful

- strana 8 -

Milosrdenství, smysl pro realitu a zmatené poměry

Prof. Spaemann k roz-
ruchu kolem kněžských
svěcení Bratrstva Pia X.

- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Kněz si je vědom,
že má podíl
na plodnosti Otce

- strana 10 -

Svatý Petr Julián Eymard - čtěte na str. 6

Při své pouti na toto místo, kde všechno hovoří o životě a svatosti Otce Pia z Pietrelciny, chová ve svém srdci velkou radost, že mohu pro vás a s vámi slavit Eucharistii, tajemství, která představovala střed celého jeho života: vznik jeho povolání, sílu jeho svědectví, posvěcení v jeho oběti. S velkou láskou zdravím všechny, kteří jste přišli v tak velkém počtu, i ty, kteří jsou s námi spojeni prostřednictvím rozhlasu a televize. (...)

Vyslechli jsme právě evangelium o utišení bouře, ke kterému byl připojen krátký výstižný text z Knihy Job, ve kterém se Bůh zjevuje jako Pán moře. Ježíš hrozí větru a nařizuje moři, aby se utišilo, oslovuje ho, jako by bylo identické s ďábelskou

mocí. A skutečně podle toho, co nám říká první čtení a žalm 106/107, moře je v Bibli pokládáno za hrozný živý, chaotický, potenciálně ničivý, který může ovládnout, opanovat a utišit jen Bůh, Stvořitel.

Je zde tedy jiná síla, pozitivní síla, která hýbe světem, schopná přetvořit a obnovit stvoření: síla „Kristovy lásky“ (2 Kor 5,14), jak ji nazývá svatý Pavel v druhém listě Korintským: síla nikoliv bytostně kosmická, nýbrž božská, transcendentní. Působí také v kosmu, ale sama o sobě je Kristova láska „jiná“ moc a tuto její odlišnost zjevuje velikonoční Pascha ve „svatosti cesty“, kterou zvolil, aby nás vysvobodil

z moci zla, jak se to událo při exodu z Egypta, když dal Hebrejcům odejít skrze vody Rudého moře. *Ó Bože - volá Žalmista - svatá je tvá cesta... mořem vede tvá cesta - tvoje stezky spouští vod (Ž 77/76,14.20).* Ve velikonočním tajemství Ježíš prošel propastí smrti, protože Bůh chtěl takto obnovit vesmír: skrze smrt a vzkříšení svého Syna, který *zemřel za všechny*, aby všichni mohli žít *skrze toho, který pro ně zemřel a vstal z mrtvých* (2 Kor 5,15) a nežili jen sami pro sebe.

Slavnostní gesto utišení bouře na moři je jasným znamením Kristovy nadvlády nad negativními mocnostmi a vede nás k myšlence na jeho božství: *Kdo*

je to - ptají se užaslí a ustrašení učedníci - že i vtr a moře ho poslouchají? (Mk 4,41) Jejich víra ještě není pevná, teprve se utváří; je to směs strachu a důvěry. Naopak odevzdanost Ježíše Otci je naprostá a ryzí. Proto díky této moci lásky může během bouře spát zcela bezpečně v Boží náručí. Ale přijde okamžik, kdy i Ježíš zakusí strach a úzkost: až přijde jeho hodina, pocítí sám na sobě tíži hříchů lidstva jako vlnu záplavy, která ho chce zavalit. To bude opravdu strašná bouře, nikoliv kosmická, ale duchovní. Bude to poslední, svrchovaný útok zla proti Božimu Synu.

Ale ani v této hodině Ježíš nepochyboval o moci Boha Otce a jeho blízkosti, i když měl plně zakusit vzdálenost mezi nenávisť a láskou, mezi lží a pravdou, mezi milostí a hříchem. Zakusil toto drama sám v sobě drásvavým způsobem zvláště v Getsemanech před svým zatčením a pak během umučení až k smrti na kříži. V oné hodině byl Ježíš na jedné straně zcela sjednocen s Otcem, Jemu plně odevzdán; na druhé straně pro svou solidaritu s hříšníky byl jakoby oddělen a cítil se zcela od Něho opuštěn.

Někteří světci intenzivně a osobně prožívali tento Ježíšův prožitek. Otec Pio z Pietrelciny byl jedním z nich. Byl to bezelstný muž prostého původu, *uchvácený Kristem* (Flp 3,12) - který, jak píše svatý Pavel, si z něho učinil vyvolený nástroj trvalé moci svého Kříže: moci lásky k duším, odpuštění a smíření, duchovního otcovství, faktické solidarity s trpícími. Stigmata, která poznamenala jeho tělo, ho důvěrně spojila s Ukřižovaným a Zmrtvýchvstalým. Autentický následovník svatého Františka z Assisi si podobně jako Chudáček osvojil zkušenost apoštola Pavla, jak ji popisuje ve svých listech: *S Kristem jsem ukřižován a nežiji již já, ale žije* *Pokračování na str. 12*

Modlitba a láska proti aktivismu

Nedorozumění a konflikty, k jakým došlo mezi Pánem a jeho učedníky, když jim chtěl oznámit a vyložit pravdu o svém nejvyšším daru - Eucharistii, nám jasně ukazují, na jaké překážky naráželo hlásání i těch pravd, které jsou samou podstatou evangelia.

Není divu, že Božský Mistr nakonec konstatoval: „Měl

bych vám říct ještě mnoho jiného, ale teď byste to nemohli snést.“ Všechno to nevyslovené však bude třeba sdělit. Pán slíbje svým učedníkům, a to nejen těm, kteří byli tehdy přítomni ve Večeřadle, ale všem, kteří se stanou jeho následovníky, že k nim bude nadále mluvit Duch Svatý, bude jim oznamovat a vysvětlovat to, co dosud plně nepochopili, ale navíc bude také připomínat všechno to, co už bylo řečeno. Co to znamená připomínat? Znamená to znovu upozorňovat na to, co upadne do zapomnutí, co bude špatně chápáno, i na to, co bude ohroženo chybným výkladem a bludnými naukami. Jak Pán upozorňuje na jiném místě, nebude o ně nouze,

budeme se potkávat s falešnými učiteli a falešnými proroky, kteří budou Ježíšovy učedníky odvádět na scestí, kteří budou překrucovat jeho učení svými lidskými výmysly. Dějiny Církve jsou dějiny trvalého boje s odvěkým nepřítelem, který se snaží zmařit Boží království jak vnějším

Editorial

pronásledováním, tak vnitřním rozvratem, nekázní a bludnými naukami a tendencemi. Proto Duch Svatý prostřednictvím učitelů Církve i prostřednictvím omilostněných duší stále rozvíjí a připomíná pravdy, které jsou základem jejího života a jednoty s Bohem.

Za takové „připomenutí“ svatého dědictví, které nepochází od lidí, ale od samého Boha, můžeme nesporně pokládat i Ježíšova intimní sdělení služebnici Boží Conchitě Armidě. Připomínají a zdůrazňují přímo z božského zorného úhlu samu podstatu jediné Kristovy Církve, ukazují nám, jak tato církev spolu se svou jedinečnou a nezastupitelnou institucí kněžství bez-

prostředně a organicky vyrůstá ze samotného vnitřního života Nejsvětější Trojice. Ježíšova sdělení nás uvádějí strhujícím způsobem do hlubin odvěkého Božího plánu. Představují církev jako Bohem zplozenou jedinou cestu spásy, tj. věčného spočinutí v trojjediném Bohu, původci všeho bytí a jediným cíli, ke kterému všechno bytí musí směřovat. V této

věci neopouštějí jeho božská sdělení ani nejmenší místo pro jakoukoliv pluralitu pojetí a interpretace. Naopak, pluralita je něco, co Pán jednoznačně odmítá a nepřestává zdůrazňovat naprostou nezbytnost a závaznost jednoty, shodné s jednotou, jakou neomylně představuje Jednota všech Osob v Trojici.

Celý Ježíšův výklad přítomně sleduje především jeden hlavní cíl: je to naléhavé zdůvodnění a volání po kněžské svatosti jako nevyhnutelné podmínce pro šíření Božího království. Je zde řeč o nepředstavitelné důstojnosti kněžského stavu, ale tato důstojnost znamená současně

Pokračování na str. 13

Chléb věčného života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe.

Vrať se na místa, kde Ježíš nasýtil tisícový zástup několika chleby a rybičkami. Uchýlil se pak do samoty, aby rozmlouval s Otcem. Čeká ho jeden z nejobtížnějších úkolů jeho kazatelské činnosti: vysvětlit posluchačům, že Bůh je miluje mnohem více, než mohou pochopit a vůbec si představit. Má je přesvědčit, aby se nechali milovat tak, jak chce Otec, a nikoliv jen tak, jak by se jim právě líbilo. Jsi ochoten připustit, že tě Pán miluje ve skutečnosti zcela jinak a mnohem více, než si můžeš představit a přát? Modli se spolu s Ježíšem, abys patřil k těm, které neodradí ani nepochopitelná bezmezná Boží velkodušnost.

Dav, který včera z Pánovy štědrosti po večerech, hledá po rozednění svého hostitele. Ježíš však odešel v noci po hladině za svými a nyní je již v Kafarnaum. Přidej se k zástupu, který podniká všechno, aby opět našel štědrého divotvářce.

Nelíbí se jim, že tak skrytě odešel a nechal je bez snídaně. Nechápu, jak se jim mohl ztratit. Neradi by přišli o výhody, jaké si od něho po včerejší události slibují. „Mistře, jak se ti podařilo od nás odejít? Chceme si tě podržet pro sebe!“

Ježíš však vidí velice dobře, o co jim předešším jde. Jsou tak zahleděni do sebe a zaměstnání starostmi o svůj hmotný prospěch, že jim zcela uniká zázračný charakter Ježíšova činu. Kdo myslí na sebe, těžko může opravdu myslet na Pána. A přece obrátit se upřímně k Ježíši a připustit jeho nadlidskou lásku neznamená přijít zkrátka, nýbrž otevírá možnost pro přijetí mnohem většího daru.

Nedorozumění, kterého jsi svědkem, pramení tedy z neochoty opustit přizemní perspektivu a uvěřit, že existuje také jiná, Boží rovina, která daleko převyšuje jejich omezené obzory. Zázrak s rozmnožením chlebů byl jen jedním z tak početných znamení, jimiž Otec osvědčuje a pečeti božský původ, božské poslání a věrohodnost svého Syna. Ale těmto Izraelitům jako by to nestačilo. Oni si právě ani tak nežádají přesvědčivé znamení, jako spíše výhodné a pohodlné uspokojování svých časných potřeb. „Dávej nám stále pokrm, jako nám Mojžíš dával manu, pak ti uvěříme.“ Ale jakápak to bude víra? To je pouze uznání a spokojenost z dosažení požadovaných výhod. Místo aby pozvedala člověka z jeho pozemskosti k Bohu, připoutala by ho ještě

více k jeho přizemní tělesnosti. A to je přesně opak toho, o čem tě chce Ježíš přesvědčit. Jeho zázraky nejsou prostředky k zvláštnímu uspokojování časných potřeb, nýbrž znamení, která mají tvůj zrak i tvou mysl obrátit v posvátné úctě a úžasu k samotnému Pánu a jeho božství. On přece nepřišel, aby jen rozdával, nýbrž aby se sám stal darem. Nemůže se však darovat tomu, kdo mu neuvěří vírou, která pokorně vykročí ze svých sebestředných, ale úzkoprsých měřítek, ze své pozemské omezenosti, ze začarovaného kruhu sebestředné pragmatičnosti.

Opustit domnělou jistotu opírající se o hmatatelnou pozemskost a uvěřit Ježíši znamená také uvěřit ve svou mnohem vyšší hodnotu a od Boha přijatou vznešenost, ve svou možnost žít ještě jiným životem. Uvěříš-li, můžeš přijmout rovinu života, který nezná žádná omezení a žádné hranice, který nemůžeš zatím obsáhnout právě pro jeho nesmírnost: život věčný. V tom je smysl požadované víry, že se musíš zcela spolehnout pouze na Ježíšovo slovo, které právě proto Otec pečeti divy a znamení. Zatímco tělesný pokrm ti dává jen dočasnou sílu k pozemskému životu, Ježíšův pokrm je život sám: *Já jsem chléb života. Zatímco biologický život je uzavřen v tobě samém, život, o kterém mluví Ježíš, život podle Božího vzoru, je účast na životě, jímž žije sám nekonečný Bůh.*

Odkud se bere tato Boží záliba v sebe-rozdávání či spíše v sebesdílení? Toto tajemství je skryto v samé podstatě Božího života, v bezmezné nenasytnosti jeho lásky, která ho přiměla, aby sestoupil z nebe a dal život světu. Připravil si nejčistší panenské lůno, v němž začal tento koloběh života mezi Bohem a člověkem. Vzneseným počátkem tvého napojení na život v Bohu je tajemný zázrak Mariina lůna, ve kterém se dva životy, božský a lidský, spojují v jeden. Nechceš-li stát před Ježíšem nevěřící a nechápající jako jeho překvapení a zklamání posluchači, obrať se na jeho Matku. Ona dokonale rozumí jeho a svému tajemství. Aby ti pomohla překročit práh víry, obnoví tvou mysl po duchovní stránce, obleče tě v nového člověka, ona tě nejlépe a nejrychleji uvede do tajemství života, ve kterém už nebudeš ani hladovět ani žíznit po ničem, co tak svazuje mysl i srdce člověka, že je jeho smýšlení neplodné, takže není schopen a ochoten přijmout velký dar života z Boha a v Bohu.

Ježíši, Synu Panny Marie, na její přimluvu dej mi chléb silných, uveď mě do své svatě země, k výšinám, které získala tvá pravice⁽¹⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 78

Liturgická čtení

1. čtení - Ex 16,2-4.12-15

Celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Árónovi. Synové Izraele jim řekli: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umorili celé shromáždění hladem!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: Kvečeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh.“ Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle – na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: „Co je to?“ – neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu.“

2. čtení - Ef 4,17.20-24

(Bratři a sestry!) Říkám vám a zapřísahám vás ve jménu Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

Evangelium - Jan 6,24-35

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou na břehu, nasedali do člunů, přijeli do Kafarnaa a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomijí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom ho viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Chléb z nebe jim dal jíst.““ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Prosili ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Katolický kněz je právě tak tajemný, nepochopitelný, a přece také přitažlivý jako celá katolická církev. Církev nejméně je funkcionáře, nýbrž světi kněze vkládáním biskupských rukou. „Světi“, to znamená, že mu na základě povolání a jeho jasného souhlasu podobného tomu, který vyslovila Maria, předává zcela Boha. Toto svěcení, pro cizí tak nevysvětlitelné, bere Církev zcela vážně a s přesvědčením: skrze ně vzniká „jiný člověk“, který svou odlišnost již nikdy nemůže ze sebe setrást. Svěcení je umožněno křtem. Přitom se Církev osměluje navzdory k současným gender-teoriím omezit kněžské svěcení výlučně na muže a do toho si nenechá ani v nejmenším vůbec mluvit, nemůže být otevřená k žádnému kompromisu! Co by měl křesťan především vědět o kněžství? Především to, co o něm stojí v Písmu.

Povolání

Je to především jeho povolání, jak je to popsáno již ve Starém zákoně. U Jeremiáše čteme: *Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě národům za proroka* (Jer 1,4n). To není v rozporu s pozdějším kněžským svěcením, obrací to však pozornost k tajemství vyvolení: Bůh zná a miluje člověka od věčnosti (srov. Jer 31,3). A je tomu skutečně tak, že tato volba má své místo daleko před narozením: nezvolil se sám kandidát. Stát se knězem není jeho nápad jako při jakémkoliv jiném povolání. Ani biskup není ten, kdo ho *vyvolil*, i když je jeho úkolem zkoumat také jeho lidské schopnosti a slabosti. Ale podstatnou otázkou, na kterou musí biskup odpovědět, je: Je tento kandidát povolán od Boha?

Je to jen Bůh, který povolává, tomu nás učí i Nový zákon na mnoha místech. *Potom vystoupil na horu, povolal k sobě ty, které sám chtěl, a oni přišli k němu* (Mk

Tajemství kněžství

Papež Benedikt XVI. by chtěl vyhlášením „Roku kněží“ především „podpořit úsilí kněží o duchovní dokonalost“. K tomu je důležité opět správně chápat „rolí a poslání kněze v Církvi a v současné společnosti“. Právě těmito otázkami se zabývá biskup Dr. Andreas Laun. Všímá si otázky, co nám o kněžství říká Písmo, a nachází odpověď především v tajemství kněžského povolání. Tím navazuje na požadavek papeže, že kněz nesmí „hlásat sám sebe“, nýbrž je povolán, aby „přinášel světu Boha“. „Bůh je všechno ve všem a jediné bohatství, které si lidé přejí najít v knězi.“

3,13). A ještě zřetelněji: *Nikoliv vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý* (Jan 15,16n).

O tomto svém vyvolení musí kněz vědět, pak nikdy neřekne, že je „jenom člověk jako kaž-

dý druhý“! Přirozeně, je jím, ale musí také říct: „Nejsem ničím tak jako člověkem!“, ale navíc je tím, koho povolal Bůh. Tak jako pro každého jiného křesťana pro něho platí: „Poznej svou důstojnost!“ (Lev Veliký) Svou důstojnost musí poznat tak jako uznat, že je jen „služebník neužitečný“, i když učinil všechno, co měl učinit (srov. Lk 17,10n).

Protože kněz byl vyvolen k tomu, aby žil svůj život v následování Krista, proto musí sám sebe vydat jako jeho Mistr: za všechny lidi, svým tělem a svou krví, vše-

mi svými dary, všemi roky svého života, jednou provždy!

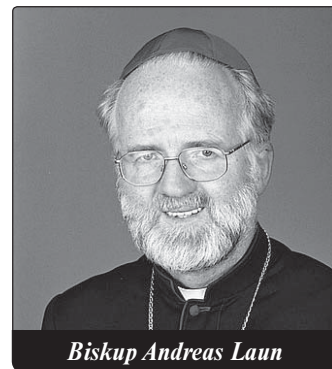
Když hlouběji domyslíme toto sebeodevzdání, narážíme na tajemství lásky a také na sebeodevzdání nevěsty ve stejném světle, jak viděli proroci vztah Boha ke svému národu (srov. Iz 61,10; 62,5). Jen z tohoto hlediska je možno opravdu zdůvodňovat celibát, nikoliv proto, „aby měl kněz více času“ nebo „aby ho v noci nerušily děti“ nebo jinými „výhodami“ nebo uštěpačnými poznámkami, které krouží kolem postavení „starého mládence“. Je možno ho chápat pouze jako sňatek, jako zvláštní formu onoho povolání všech lidí k lásce, jak o něm píše Jan Pavel II. v listě *Familiaris consortio* (č. 11).

Výmluvy a zrada

K Božím povolání patří také toto: Neplatí žádné výmluvy. *Nato jsem odpověděl: Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec. Ale Hospodin mi řekl: Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš a všechno, co ti přikážu, řekneš* (Jer 1,6n). I když příběh Jonáše nemusí být historický, říká Jonáš totéž!

HON NA KŘESŤANY

V Somálsku se pořádají na křesťany hony jako na divoká zvířata. V blízkosti hlavního města Mogadiša byl unesen 28letý Abdi. Teroristické milice Al Káida ho vyslychaly spoutaného se zavázanými očima a na kolenou. Chtěli z něho vypáčit informaci, kde se nachází jeho otec. Ačkoliv ho mučili, Abdi jim neprozradil nic. Střelili do něho a domnívali se, že je mrtev. On však přežil a dnes se se svou rodinou nachází v uprchlickém táboře v Keni. Jeho zranění léčí „Lékaři bez hranic“. *Radio Vaticana*

Biskup Andreas Laun

Žádná svobodná vůle? Máme sklon se tak domnívat, pokud bohužel nečteme: *Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je ďábel. Tím myslel Jidáše, syna Šimona Iskariotského. Ten totiž, jeden ze Dvanácti, ho měl zradit* (Jan 6,70).

Posvátná hrůza

Často je v Písmu řeč o tomto: Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat. Církvní dějiny ukazují, že pronásledování byla a jsou častá a krutá, uředníci mají důvod ke strachu. Kromě toho existuje ještě jiná úzkost, pokud ji tak můžeme nazvat, která je dokonce pro povolání žádoucí: hrůza, která člověka přepadá v Boží blízkosti, tak jak ji pocítil Mojžíš, když stál na „posvátné půdě“ u hořícího keře (Ex 3,6). A přece, obojí tato úzkost spolu souvisí: *Přemlouvals mě, Hospodine, a já jsem se dal přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl* (Jer 20,7). A následují slova, která jsou všechno jen ne příjemná: *Po celé dny jsem jen pro smích, každý se mi vysmívá... Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny* (Jer 20,7,8). Vyjádřeno dnešními slovy: „To mám za to!“ I Jeremiáš cítí pokušení utéci, ale nemůže, ne nepodobně jako Jonáš, neboť: *Řekl jsem si: „Nebudu ho připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit, avšak je v mém srdci jako hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, už nemohu dál* (Jer 20,9).

Ne, už nemohl dál, tento nešťastný, a právě proto šťastný prorok! Byl to jen zvláštní Jere-

NOVÉ DOKUMENTY O PIU XII.

Gary Krupp, sám židovského původu, zakladatel nadace pro podporu mezináboženského dialogu, potvrdil, že v Německu bylo nalezeno mnoho nových originálních dokumentů, které dosvědčují aktivitu Pia XII. pro záchranu Židů. V jedné Kaltenbrunerově zprávě z 29. listopadu 1944 je Pius XII. uváděn jako spoluúčastník přípravy atentátu na Hitlera. V jiném dokumentu potvrzuje generál Karl Wolf, že Hitler plánoval přepadení Vatikánu a únos papeže. Dosud se historikové domnívali, že zprávy o plánovaném únosu nejsou doloženy. Byl předložen také telegram vyslaný z Berlína do hlavního stanu SS v Římě, který nařizoval umístit 8000 Židů do koncentračního tábora Mauthausen. Po úspěšném zásahu Pia XII. však mohli Němci zatknout jen 1000 Židů. Papež ihned vyslal zástupce, aby žádal o jejich propuštění, ale nebyl mu dovolen přístup. Podle Kruppa nařídil tehdy Pius XII. otevřít pro úkryt Židů všechna církevní zařízení, i ta, kde to jinak zakazují církevní předpisy o klauzūře. Není známo, proč Hitler zvolil tentokrát místo Osvětimi Mauthausen. Dokumenty je možno zhlédnout na stránkách www.ptwf.org.

Radio Vaticana

miášův osud? Ano i ne, svým způsobem může takto smýšlet každý kněz, více nebo méně. Pavel mluví podobně: *Že hlásám evangelium, tím se nemohu chlubit. To je mi uloženo jako povinnost a běda, kdybych nehlásal!* (1 Kor 9,19)

Jeremiášova ohně a nucení svatého Pavla asi nebude ušetřen žádný kněz, ani v den jeho svěcení. Svatý František Saleský popisuje svoje pocity bezprostředně před svým svěcením v dopise jednomu příteli: On, František, se blíží se strachem k onomu strašnému dni, před kterým pociťuje ten nejstrašnější nepokoj, jaký kdy zažil, tak „nebezpečné“ mu připadá to, dát svým slovem podstatu tomu, kterého drží ve svých rukou, kterého, „ani andělé nemohou pojmout“. „Strašná odpovědnost“ kněze, která mu zdálky nepřipadala tak strašná, nyní zblízka ho děsí.

A přece, i Jeremiáš a Pavel by dali Saleskému za pravdu, když dodává: „Ostatně jsem plný radosti a jásooty, že mohu dát důstojnou odpověď Pánu, který mě předešel svým posláním a svěřil mi posvátnou službu.“

Žádný strach

„Nebojte se, odvahu!“ byla první slova, která pronesl Jan Pavel II. k zástupu po svém povolání na Petrův stolec.

Tím vyslovil to, co říká Bůh lidem a zvláště svým vyvolaným stále znovu a znovu po celé dějiny: Nebojte se ani své neschopnosti, ani svých slabostí, ani svých nepřátel, kteří ostatně mohou zabít jen tělo (srov. Mt 10,28). A proroku Jeremiášovi Bůh řekl: *Neboj se jich, protože já jsem s tebou, abych tě zachránil. Výrok Hospodina. Pak Hospodin vztáhl ruku, dotkl se mých úst a řekl mi: Tím vkládám svá slova do tvých úst. Dnešního dne tě ustanovují nad národy a říšemi. Máš rozvracet a podvracet, ničit, bořit, stavět a sázet* (1,8n). *Ty však přepásej svá bedra, povstaň a vyříd jim všechno, co jsem ti přikázal. Jen se jich neděš, jinak tě já naplním děsem z nich. Učinil jsem tě*

dnes opevněným městem, sloupem železným, bronzovou hradbou nad celou zemí proti králům judským, proti jejich velmožům, proti jejich kněžím a proti lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nic proti tobě nezmohou, neboť já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodínův (Jer 1,17n). K těmto slovům je možno připojit mnohá další, něco zcela nového k nim však přidat nelze.

Naplněn jistotou

Kněz má být naplněn svatou směrností, hlubokým přesvědčením z poselství a modliteb proroků, že Bůh může prolomit nebesa (srov. Iz 63,19) a vyslyšet prosby, jak to popisuje Jan v Prologu! Od té doby platí ve smyslu neočekávaného vyslyšení: *Od věků ucho neslyšelo a lidské oko ne spatřilo, že by jiný bůh mimo tebe učinil něco pro toho, kdo na něj čeká* (Iz 64,3).

Kněz musí, snad jinými slovy, ale se stejným nadšením a přesvědčením být schopen říct těm, se kterými se setkává: *Jen se ptej na dřívější časy, které byly před tebou, od chvíle, kdy Bůh stvořil na zemi člověka. Ptej se od jednoho konce nebes ke druhému, zda se stala tak velká věc anebo bylo o něčem takovém slyšáno. Zda kdy slyšel lid hlas Boha mluvícího zprostředku ohně, jak jsi slyšel ty, a zůstal na živu, nebo zda se pokusil nějaký bůh přijít a vzít národ*

ze středu jiného národa zkouškami, znameními, zázraky a bojem, pevnou rukou a vztaženou paží, velkými hroznými činy, jak to vše učinil s vámi Hospodin, váš Bůh, v Egyptě tobě před očima. Tobě bylo odhaleno poznání, že Hospodin je Bůh a mimo něho není žádný jiný (Dt 4,32–35). Kněz musí být schopen říct jako Mojžíš: *Najde se jiný národ, jemuž jsou bohové tak blízko, jako je nám Hospodin, náš Bůh, když k němu voláme?* (Dt 4,7) Běda knězi, když jen na okamžik podlehne duchu doby a myslí si, že „všechna náboženství jsou svým způsobem stejná“! Současně si musí být vědom: „Místo Boží blízkosti“ je svatá Církev, která není svá, ale je Ježíše Krista, a proto je svatá.

Kněz musí být mužem, který je přesvědčen o nesrovnatelné jedinečnosti evangelia, který o tom mluví z celé duše, z celého srdce a ze všech svých sil!

Pro kněze je Církev nepřehlédnutelná, zářící a vytoužená „město na hoře“. Znamením všech znamení, které nese poselství jemu svěřené, je zmrtvýchvstání (srov. Sk 13,30), historická a jedinečná událost o Tom, který vlastní silou neboli silou Boha, což je u Něho totéž, opustil hrob a od té doby po celou věčnost „sedí po pravici Otce“.

Opřen o takové skutečnosti může kněz mluvit jménem Božím, nikoliv tak, že se snaží ší-

řit „své osobní názory“, nýbrž tak, že poslouchá Ducha pravdy (Jan 4,23), kterého Ježíš Kristus předal své Církvi v tomto světě a v dějinách tak zmatených skrze otce lži (Jan 8,44).

Plná moc slova „in persona Christi“

Jestliže lidi stojící mimo dráždí a provokuje slovo o „neomylnosti Církve“, pak ještě pohoršlivější jsou pro ně svátostná slova, když je kněz vyslovuje a přitom „přivlastňovací“ zájmeno „moje“ ho skutečně ztotožňuje s Kristem: *Toto je moje Tělo* říká kněz Ježíšovým jménem a přitom má ve jménu víry na mysli: Tento nenápadný kousek chleba, tento hlt vína je skutečně a doslova Ježíšovo Tělo a jeho skutečná Krev. Toto tajemství – co by mělo být tajemstvím, ne-li toto – je středobod života Církve. Právě „k tomu“ přijal kněz svěcení! Slavnostní bohoslužba v kráse prostoru, nádob, rouch a hudby připomíná svým způsobem buďoucnost a krásu nebes.

Ale ani taková mše, jakou slavil kardinál Francois-Xavier Nguyen Van Thuan v komunistickém vězení, není o nic méně krásnější: „Se třemi kapkami vína a jednou kapkou vody v holé dlaní jsem slavil den co den mši svatou. To byl můj oltář, moje katedrála. Tak jsem nacházel pravý lék pro svou duši a pro své tělo: lék nesmrtnosti, abych nezemřel, ale měl život věčný v Kristu Ježíši, jak to říká svatý Ignác Antióšský. Při každém tomto slavení jsem mohl rozpráhnout paže, stejně tak, jako bych byl přibit na kříž s Ježíšem. Mohl jsem s ním pít trpký kalich. Každý den při vyslovení konsekračních slov z celého srdce a z celé duše se upevňovala nová smlouva, věčná smlouva mezi Ježíšem a mnou skrze jeho Krev, která se směřovala s mojí.“ A kardinál Thuan dodává: „To byly nejkrásnější mešní slavnosti mého života.“

Z Kirche heute 7/2007
přeložil-lš

Svatostánek - novozákonní archa úmluvy

Svatostánek je možno nazvat „novozákonní archa úmluvy“, nenahraditelné znamení skutečné Boží přítomnosti mezi lidmi. Benediktin P. Notker Hiegl z opatství Beuron činí zajímavé srovnání: Již izraelský národ zapomněl a „odložil“ v době blahobytu archu úmluvy. Teprve v okamžiku velké nouze ji „znovu aktivoval“. Podobně se dnes děje svatostánku, který je zvláštním znamením pro katolické kněžství.

„Uděláte schránu z akáciového dřeva dva a půl lokte dlouhou a jeden a půl lokte širokou a jeden a půl lokte vysokou. Obložíš ji uvnitř i zevně čistým zlatem a opatříš ji dokola zlatou obrubou. Do schránky uložíš svědecktví, které ti dám. Zhotovíš dva cheruby ze zlata. Dáš je vytepat na oba konce příkrovu. Cherubové budou mít křídla rozpjatá vzhůru, svými křídly budou zastírat příkrov. Tvářemi budou obráceni k sobě.“ (Ex 25,11.16.19.20)

Autor listu Židům, který označuje Starý zákon za stín a předobraz pro Kristovo výkupné prostřednictvím, se zmiňuje o podstatě archy: Velevsatyně obsahuje kadidlový oltář, truhlu smlouvy, ze všech stran krytou zlatem, v ní pak byla zlatá nádoba s manou, Áronova hůl, která se kdy si zazelenala, a desky smlouvy. Nad ní byli cherubové Boží slávy, kteří zastíňovali slitovnici (srov. Žid 9,4).

Takřka zapomenutá svatá schránka

Archa úmluvy měla nejen obsahovat posvátné předměty, nýbrž sama měla být svatým předmětem mojžíšského kultu. Její rozměry jsou dány v loktech. Egyptský královský loket 18. dynastie měl 52,8 cm. Obvyčejný loket měl 45 cm. Podle toho měla archa délku mezi 1,12–1,32 m a výšku a šířku mezi 0,67–0,79 m. Hebrejští zlatníci měli v egyptské faraonské službě vedoucí postavení a zhotovili nyní po odchodu ze země útisku to nekrásnější, co jejich ruce a jejich duch dokázaly vytvořit. Ve Starém zákoně je 14krát jmenována archa úmluvy jako znamení

spásy a osvobození: předcházel vyvolený národ při jeho cestě pouští, vody Jordánu se před ní rozestoupily při jejím vstupu do zaslíbené země, a přece poté, co se Židé zabydleli v zemi mléka a medu, byla téměř zapomenuta, odložena stranou do Sila (dnes Khibert Seilun) v zemi Efraim. Jeden kněz u ní držel stráž. Toto posvátné místo navštěvovali jen ojedinelí poutníci.

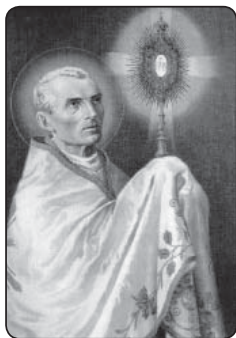
V nouzi byla archa „reaktivována“

Ve válečné nouzi se rozpomněli na archu a přinesli ji do vojenského tábora v Eben – Eser (srov. 1 Sam 4,1). Ale Filištané Iz-

raelity porazili. Když se kněz Eli dověděl, že archa padla do rukou nepříteli, padl zděšením na zem a zemřel. Nemohl strávit ztrátu archy. Neboť ona byla znamením Boží blízkosti uprostřed Izraele. Filištinským však přinesla neštěstí. Proto ji vrátili dobrodružným způsobem zpět Izraeli a teprve o několik let později ji král David mohl dát odnést v čestném průvodu z domu Abinadabova v Kirjat Jearimu (2 Sam 6,1–33) nejdříve do domu Obed Edom a odtud pak do Jeruzaléma. Toto přenesení do Jeruzaléma, politického centra země, zajistilo arše onu lásku a úctu, která z ní činila střed náboženského života.

K OBRÁZKU NA TITULNÍ STRANĚ:

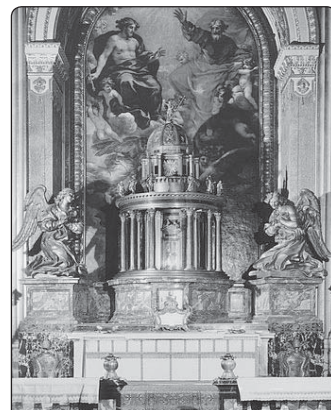
Svatý Petr Julián Eymard se narodil v La Mure v diecézi Grenoble 4. února 1811 chudým, ale hluboce věřícím rodičům. Již jako malé dítě vynikal jako vroucí ctitel Nejsvětější svátosti oltářní, která ho neodolatelně přitahovala. Trávil mnoho času v kostele s očima upřenými na svatostánek. Vroucně zatoužil stát se knězem, vystoupit k oltáři a rozdávat věřícím svatě přijímání.

Jeho povolání naráželo dlouho na překážky. Byl to jednak otcův odpor a jednak slabé zdraví. Jeho energie a touha však překonaly všechny překážky. Pomocnicí se mu stala Panna Maria, kterou hojně navštěvoval zvláště v poutním místě Laus. Kněžské svěcení přijal v roce 1834. Byl nejdříve kaplanem, pak farářem a všude vynikal velkou apoštolskou horlivostí.

Lásku k Panně Marii osvědčil tím, že vstoupil do její kongregace, kde brzy zastával vysoké funkce. Jeho nebeská Matka ho však přivedla k tomu, aby založil kongregaci kněží Nejsvětější svátosti. Jeho velká víra triumfovala nad všemi překážkami a jeho dílo obdivuhodně kvetlo a šířilo úctu k Nejsvětější svátosti.

Vyčerpán ustavičnou námahou zemřel předčasně 1. srpna 1868. Byl inspirátorem všech velkých děl eucharistické úcty nové doby. Pius XI. ho prohlásil blahoslaveným 3. srpna 1925. K tomuto světcovi se ještě vrátíme.

Gian Lorenzo Bernini:
oltář Nejsvětější svátosti (kaple
Nejsvětější svátosti v chrámu
sv. Petra v Římě, 1672)

Svatostánek Nového zákona

Svatostánek – tabernaculum znamená v latině „stan“. Tento pojem připomíná mojžíšský Boží stan, ve kterém byla přechovávána archa s manou a dalšími znamením Boží přítomnosti. Vlastní význam tohoto starozákonního znamení vyniká v plnosti novozákonní skutečnosti. Pravá Mana, to je to, před čím skláníme kolena, to je pravý nebeský Chléb, který činí konec naší nouze hladem, tak se zpívá v hymnu sv. Tomáše Akvinského k Božímu Tělu. Skutečnost Boží blízkosti v Eucharistii, jeho velikost a vznešenost pod prostou způsobou chleba je pro nás lidí nevystižitelná. „Rač, ó Jezu Kriste, jenž jsi nám zde skryt, srdci toužícímu touhu vyplnit, abych, jak zde hledím s vírou na oltář, v nebesích tě jednou spatřil tvář v tvář.“ Chléb, který je uložen v novozákonní arše, není chléb pro tělo, nýbrž pokrm pro duši, pro čas i pro věčnost, je zde sám Ježíš s tělem i krví, duší a božstvím jako pravý oslavený Bůh a Člověk.

Přechovávání „Chleba života“

Jako celá liturgie má i svatostánek svou dlouhou tradici. V prvotní církvi sloužila k přechovávání „eucharistického chleba“ malá ozdobená skříňka, aby mohl být donesen i ne-

mocným a nepřítomným věřícím, zvláště vězněným pro víru. „Eucharistická holubice“, která se používala již v 5. století, se zachovala dodnes v benediktinském klášteře v Solesmes a Montserrat a v některých cisterciáckých chrámech. Uzavíratelná prohlubeň na zadní straně slouží k ukládání hostií. Irští putovní mniši nosili Tělo Páně v bursách na krku. V gotickém období mělo ciborium s hostiemi své místo v posvátném domečku umělecky vyzdobeném sloupky a pilíři. Za mříží bylo ciborium k vidění pro „adoratio“ – klanění. Po tridentském koncilu bylo předepsáno, aby byl svatostánek umístěn na hlavním oltáři a ještě v roce 1957 před II. vatikánským koncilem byla tato povinnost zdůrazněna zvláštním dekretem.

II. vatikánský koncil a otázka svatostánku

Ve Všeobecném úvodu k Římskému misálu (IGMR č. 276 a 277) doporučuje současný misál, aby posvěcené Hostie byly uloženy ve zvláštní, od chrámu oddělené kapli na oltáři na jiném čestném a důstojném místě chrámu. Ve většině kostelů zůstal svatostánek z architektonických důvodů uprostřed oltáře. Musí u něho hořet věčné světlo, které upozorňuje na Pánovu svátostnou přítomnost. Když věřící vstoupí do kostela a spatří věčné světlo, v úctě před svatostánkem pokleknou. Na místě, kde je skutečně přítomen Ježíš pod způsobou eucharistického chleba, se stýká nebe a země. „Zrakem, hmatem, chutí tebe nevnímám a jen sluchem svým tě jistě poznávám. Věřím vše, co hlásal světu Kristus Pán, v něm je základ pravdy lidstvu všemu dán.“

Ideologizace hostiny a společenství

V jednom církevním časopisu jsem četl následující komentář: „Po liturgické reformě II. vatikánského koncilu je běžné, že

se eucharistický chléb konsekruje pro všechny účastníky a nebere se ze svatostánku. Bohužel, praxe je jiná. Konsekrují se hostie a ve svatostánkách stojí přeplněná ciboria.“ Tolik citát.

I při obyčejné hostině se stává, že nepostačí pokrm, který je na stole. Je přece samozřejmé, že se vezmou ze svatostánku Hostie v případě, že je větší počet přijímajících, jak se to stává u nás v Beuronu při konventní mši svaté. Oprávněný požadavek rozdělovat při mši právě proměněné hostie by se neměl ideologicky převracet. V každém případě je v Hostii sám Pán, který se nám daruje. Tak se běžně stává, že věřící obdrží také „Manu života“ ze svatostánku. Naopak v případě, že konsekrovaných Hostií nadbylo, ukládají se do svatostánku. Je naprosto nepřijatelné a svatokrádežné počínat si jako některé denominace, které neuznávají svátostné kněžství, a vracet zbylé hostie do krabice. V Hostii je po proměňování vždy přítomen živý Ježíš Kristus. Svatostánek je svědek apoštolského kněžství v Církvi.

Obětní společenství s Vykupitelem

Při svatém přijímání jde o něco mnohem většího než o společenství věřících u jednoho stolu. Tajemstvím Eucharistie vstupuje věřící do obětního společenství s Vykupitelem. A toto společenství je trvale dáno jak Chlebem ze stolu obětní hostiny, tak Chlebem z archy úmluvy, ze svatostánku. Oběť i Velekněz Ježíš Kristus, který se jednou provždy obětoval pro naši spásu, zpřítomňuje tuto oběť v každé mši svaté. Ve svatostánku pak zůstává přítomen ve stavu oběti, ve skryté přítomnosti svého lidství i božství: „V obojí však věřím celým srdcem svým, o milost tě prosím s lotrem kajícím.“

*Z Kirche heute 7/2009
přeložil -lš-*

Zářící Panna v Bistrici v Chorvatsku

V této oblasti se již dlouho uctívá krásná socha Matky Boží s Ježíškem. Když v roce 1545 přešedli Turci, zachránil farář sochu tak, že ji tajně zadržel v kostele v Bistrici. Zemřel však dříve, než o tom mohl někomu

podat zprávu. Jeho nástupce, který o tom nic nevěděl, spatřil jednou v kostele zvláštní světlo. Začal to místo zkoumat a našel ukrytou sochu.

R. 1650 vpadli do země Turci znovu. A sochu opět farář ukryl tím, že ji zadržel. Zůstala zapo-

menuta až do roku 1684. V tom roce se místnímu faráři zjevila žena se svíčkou v ruce a řekla mu: „Modli se se vším lidem, abych mohla opět vidět.“ Socha byla nalezena a proudily k ní velké zástupy. Stalo se i mnoho zázraků. Mezi léty 1688 a 1786 jich bylo zaznamenáno 1109. 13. července 1731 byl posvěcen nový chrám Matky Boží. Místo se jmenuje „Marija Bistrica“.

V roce 1880 byl chrám po požáru opět obnoven a v roce 1923 ho Pius XI. povýšil na baziliku. 1935 byla socha korunována a svatá Panna byla jmenována Královnou Chorvatska. Shromáždilo se k ní velké množství věřících a slíbili Panně Marii, že jí „zůstanou věrní tak dlouho, dokud bude v potocích bublat voda... louky budou zelené... a ve vzduchu bude cítit vůni květů naší domoviny“.

*Podle Attilio Galli: Madre della Chiesa di Cinque continenti
Připravil -lš-*

MUSLIM ZNEUCTIL EUCHARISTII

Muslimský list „Al Islam“ v Malajsii pověřil svého novináře, aby napsal článek o nucených obráceních ke křesťanství. Protože takové případy nezjistil, rozhodl se, že napíše reportáž o katolické bohoslužbě. Přistoupil k přijímání, pak hostii vyplivl, vyfotografoval a poslal do novin s poznámkou, že k žádnému fyzickému proměnění u ní nedošlo. Dva katolíci se tím cítili právem pohoršeni a položili otázku, jak by muslimové reagovali, kdyby obdobným způsobem vstoupil křesťan do jejich bohoslužby. Bohužel, posvátná místa jednotlivých náboženství nejsou respektována a chráněna stejným způsobem.

TĚŽKÉ POSTAVENÍ KOPTICKÝCH KŘESŤANŮ V EGYPTĚ

Společnost pro lidská práva konstatuje, že koptičtí křesťané jsou v Egyptě nedostatečně chráněni před násilím. O Bílé sobotě byli po bohoslužbě zavražděni dva křesťané. K případu došlo v jižním Egyptě. Policie mluví o rodinné mstě, ale okolnosti spíše svědčí o dalším případě systematického pronásledování křesťanů, zvláště obrácených z islámu.

Kath-net

Katolická nauka stává na Bibli a na ústním podání. Církev má k dispozici mnoho spisů od mnoha mystiků, ale moderní kněží a biskupové nedbají na výpovědi a vize mystiků. Přitom bylo pro ně velmi užitečné, kdyby po těchto spisech sáhli a hledali v nich poučení.

31. května 2009 se v Kolíně nad Rýnem konala slavnost „Paní všech národů“. Skrze mystičku Idu Peerdemanovou z Amsterodamu varovala nebeská Matka 31. května 1965 koncilní otce: *Církví v Římě hrozí rozštěpení. Mají přestat s falešnými teoriemi o Eucharistii, svátostech, nauce víry, kněžství, manželství a plánování rodiny. Svádí je duch nepravdy a satan skrze zmatky modernismu. Božské učení a zákony platí po všechny časy a jsou závazné pro všechna období... Je zcela jasné, že ten, kdo se Koncilu neúčastnil, nemohl se takto vyjadřovat k dění v koncilních aulách. Protože však tohoto varování nikdo nedbal, naplňují se vidění, která měla již dříve Kateřina Emmerichová.*

Tato blahoslavená se narodila 8. září 1774 ve Flanschenu ve Vestfálsku v chudém domku a byla ještě téhož dne pokřtěna. Nebeská vidění měla tato prostá dívka již od svých pěti let. Při jednom vidění nadiktovala tato slova: *Viděla jsem chrám svatého Petra. Viděla jsem velký zástup lidí, kteří se zabývali tím, že tento chrám bourali. Ale viděla jsem také jiné, kteří ho opět stavěli. Celým světem táhly zástupy zednických tovaryšů a já jsem zaslala nad těmi souvislostmi. Ti, kteří bourali, strhávali celé kusy zdiva a byli to především příslušníci sekt a odpadlíci.*

Ale jako podle předpisů a pravidel strhávali zdivo lidí, kteří měli bílé zástěry s modrým pásem a kapsami, kteří nosili zednické lžíce za pasem. Jinak měli oděvy všeho druhu, a byli to velcí a silní a nadutí lidé v uniformách s hvězdami, kteří však sami nepracovali, jen zednickými lžícemi nazna-

Vize Kateřiny Emmerichové se naplnila

čovali na zdech místa, která mají být vylomena. K mému zděšení byli mezi těmito svobodnými zednáři i katoličtí kněží. Ale někdy, když nevěděli, jak dále odbourávat, chodili za jedním ze svých,

Anna Katerina Emmerichová

ktejř měl velkou knihu, jako by v ní byla popsána stavba a postup jejího bourání. A pak opět vyznačovali zednickými lžícemi přesně místa, která mají být stržena, a to se také rychle stalo. Tito lidé strhávali zdi klidně a s jistotou, přitom však nesměle, tajně a váhavě.

Viděla jsem papeže, jak se modlí. Byl obklopen falešnými přáteli, kteří často dělali opak toho, co nařídil. Viděla jsem malého, černého světáckého chlapíka, který byl

proti chrámu velmi aktivní. Zatímco na jedné straně byl chrám již zbourán, na druhé straně ho opět budovali. Viděla jsem mnoho duchovních a mezi nimi jednoho, který se nedal rušit a šel právě za těmi, kteří bourali, a nařizoval jim, aby toho nechali a opět budovali. Viděla jsem jiné kněze, jak se modlí breviář a ti nosili malé kamínky jako velkou raritu pod pláštěm, ale ti vypadali jako bez důvěry, bez chuti, jako by vůbec nevěděli, co se děje. Bylo to žalostné.

Už byla stržena celá přední část chrámu, jen svatostánek ještě stál. Tu jsem spatřila majestátní Paní. Šla po velkém náměstí před chrámem. Vzala svůj široký plášť do obou rukou a vznesla

Viděla jsem chrám svatého Petra. Viděla jsem velký zástup lidí, kteří se zabývali tím, že tento chrám bourali... Viděla jsem papeže, jak se modlí. Byl obklopen falešnými přáteli, kteří často dělali opak toho, co nařídil...

se tiše vzhůru. Stanula na kopuli a roztáhla nad celým prostorem chrámu svůj plášť, který zářil zlatem. Bourači právě na chvíli stannuli. Chtěli opět začít, ale nemohli se žádným způsobem přiblížit

Prorok Jeremiáš (Sixtinská kaple ve Vatikánu)

k pláští. Přišlo mnoho silných mladých lidí, duchovních i světských, přišly i ženy a děti i staří neduživí a zapomenutí muži. A stavba byla opět zcela obnovena.

Kdo jsou ti duchovní, které viděla Kateřina Emmerichová při strhávání chrámu? To jsou ti, kteří horlivě stavěli lidové oltáře, kteří odstraňovali lavice a klekátko s mřížkou k svatému přijímání, kteří odstraňovali projevy úcty a požadovali, aby věřící už neklekali ani při proměňování. Kdo jsou ti, kteří pracovali na nové výstavbě chrámu? To jsou různá kněžská bratrstva. Institut svatého Filipa Neriho v Berlíně musel konat sbírku a koupit si kostel od jiné katolic-

ké skupiny. Kněžské bratrstvo svatého Petra musí všude platit nájemné. Je údajně integrováno do církve, ale jedná se s ním jako s nevlastním dítětem. Schvalují se rychle stavby mešit, ale katolické školy se zavírají.

Papež je obklopen lidmi, kteří jsou mu věrní jen zdánlivě. V La Salette řekla Matka Boží: „Řím ztratí víru.“ Neřekla, že víru ztratí papež, ale Řím už víru ztratil. Dívají se na papeže, ale ztráta víry už nastoupila. Když máme biskupy, kteří nevědí, zda existuje ďábel, když arcibiskup není schopen říct, že Ježíš Kristus zemřel jako oběť za naše hříchy, když kardinál není schopen jasně říct, zda Ježíš vstal z mrtvých, pak už Řím ztratil víru. Kdyby koncilní otcové vzali vážně varování Matky Boží, neměli bychom dnes v Církvi takový zmatek. Mnozí požadují od věřících poslušnost, ale sami hlas nebes neposlouchají.

-sks-

(Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt) 11/2009

Miluj mě takový, jaký jsi

Znám tvoji ubohost, tvoje zá-pasy, soužení tvé duše, nedostatk a nemoci tvého těla; znám tvoji zbabělost, tvoje hříchy, a říkám stále totéž: *miluj mě takový, jaký jsi.*

Jestliže čekáš, až budeš jako anděl, aby ses oddal lásce, nebudeš milovat nikdy. I když jsi zbabělý v praktikování povinnosti a ctnosti a často upadáš do těch hříchů, kterých by ses už nechtěl dopustit, *nedovoluji ti, abys mě nemiloval.*

Miluj mě takový, jaký jsi.

V každém okamžiku, v každé situaci, ve které jsi, v horlivosti nebo vyprahlosti, ve věrnosti nebo nevěrnosti, miluj mě... jaký jsi... Chci lásku tvého ubohého srdce; *jestliže čekáš, až budeš dokonalý, nikdy mě nebudeš milovat.*

Nemohl bych snad z každého zrnka písku udělat serafa zářícího čistotou, vznešeností a láskou? Nejsem snad Všemohoucí? A jestliže se mi líbí nechat v nicotě ony vznešené bytosti a dát přednost ubohé lásce tvého srdce, nejsem pánem své lásky?

Můj synu, dovol mi, abych tě miloval, chci tvoje srdce. *Jistě, časem tě chci přetvořit, ale nyní tě miluji takového, jaký jsi...* a chci, abys udělal totéž; chci vidět, jak ze dna bídy stoupá láska. *Milují také slabost,* milují lásku chudých a ubohých; chci, aby z carů ustavičně zaznívalo velké volání: „Ježíši, miluji tě.“

Chci výlučně zpěv tvého srdce, nepotřebuji ani tvoji vědu, ani tvůj talent. Jediná věc, na které mi záleží, je *vidět tě pracovat s láskou.*

Já netoužím po tvých ctnostech. Kdybych ti je dal, jsi tak ubohý, že by živily jen tvoji sebelásku; tím se nezabývej. Chtěl bys, abych tě určil pro velké věci. Ne. Byl bys služebník neúčinný; vezmu ti dokonce i to, co máš... protože jsem tě stvořil jen pro lásku.

Dnes stojím u dveří tvého srdce jako žebrák, já Král králů! Kle-

pu a čekám; pospěš si otevřít mi. Nezvětšuj svoji ubohost; kdybys znal dokonale svou nehodnost, zemřel bys bolestí. To by zranilo mé srdce - vidět, jak o mně pochybuješ a schází ti důvěra.

Chci, abys na mě nyní myslel ve dne v noci; chci, abys dělal i nejnevýznamnější věci jen z lásky. *Počítám s tebou, že mi způsobíš radost...*

Nestarej se, že nemáš ctnosti, dám ti svoje.

Až budeš mít trpět, dám ti sílu. Dal jsi mi lásku, já tě naučím milovat daleko více, než o tom můžeš snít...

Ale pamatuj... *miluj mě takový, jaký jsi...*

Dal jsem ti svou Matku; dej všemu vycházet z jejího Srdce, které je tak čisté.

Ať se stane cokoliv, nečekej, že se oddáš lásce, až budeš svatý, nemiloval bys mě nikdy... Jdi...

Překlad -ls-

Milosrdenství, smysl pro realitu a zmatené poměry

Prof. Spaemann k rozruchu kolem kněžských svěcení

Tam, kde chybí dobrá vůle, chybí příznačným způsobem i logické myšlení. Kolem kněžských svěcení Bratrstva Pia X. se zvedl velký rozruch. Nejsou prý povolena, a teď to potvrdil i vatikánský tiskový mluvčí. Bohu díky, že jen tiskový mluvčí, protože se nejedná o nic nového. Kněží Bratrstva byli suspendováni dávno před exkomunikací.

To znamená, že nesměli udělovat svátosti, slavit mši, nesměli zpovídat, udělovat pomazání nemocných. K nedovoleným úkonům patří samozřejmě i kněžské svěcení. Co však svého času vedlo k exkomunikaci, nebyla kněžská svěcení, nýbrž teprve biskupská svěcení.

Kdyby chtěl Řím vázat věroučné rozhovory s Bratrstvem na podmínku, že úplně zastaví udělování svátostí, pak by to znamenalo, že by se museli rozpustit ještě dříve, než by rozhovory vůbec začaly. Žádný rozumný muž s dobrou vůlí něco takového požadovat nebude. Kdo to požaduje, stanoví podmínku, o které ví předem, že je nesplnitelná.

Protože kandidáti kněžství vstoupili do seminářů v dobré víře, že nakonec obdrží kněžské svěcení, byl by to krok proti víře a věrnosti, kdyby jim Bratrstvo náhle svěcení odmítlo. Aby se odstranila hráz, která by tak vznikla v seminářích a na vysokých školách, byly by rozhovory vystaveny tlaku, který by pro jejich dobrý výsledek mohl být škodlivý.

Ostatně, to by musely skončit i rozhovory o sjednocení s pravoslavnými církvemi, protože ani jejich svěcení papež neschválil, a jsou tedy nedovolená. Stejně tak by se provinil papež opětovným přijetím vlasteneckých kněží v Číně, aniž by od nich žádal, aby vystoupili z vlasteneckého sdružení.

A to i přesto, že papež ve svém dopise čínským katolíkům označil vlastenecké sdružení za neslučitelné s katolickou naukou. Ale zajímavá věc: Jak to, že ve Spojených státech se nikdo nevzrušuje, ačkoliv tam Bratrstvo již dávno světi své kněze?

Milosrdenství, smysl pro realitu a cílevědomost papeže, s jakou vstupuje do zmatených poměrů, nachází zřejmě u jeho krajanů méně pochopení než u ostatního křesťanského světa, protože jeho krajané jsou více zainteresováni na principech než na lidech.

Kath-net

BRATRSTVO SV. PIA X. TRVÁ NA SVÝCH KNĚŽSKÝCH SVĚCENÍCH

Generální představený Bratrstva Pia X. poslal Benediktu XVI. dopis, ve kterém vysvětluje, proč Bratrstvo trvá na svých kněžských svěceních. „My jsme své představy předložili počátkem června,“ řekl Fallay listu Die Presse. Problém se projevuje jen v Německu. Bratrstvu Pia X. nejde o to, aby platili za rebely. Jeho kněžská svěcení jsou důležitá, aby mohlo dále existovat. Celkem bylo vysvěceno letos v Bratrstvu 21 nových kněží.

ZVÍŘECÍ OBĚTI ZA PŘIJETÍ KŘTU

Vesniční obyvatelé v Laosu, kteří věří v různé duchy, pokládají přijetí křesťanství za jejich urážku. Dotyčného pak trestají tím, že mu ukradnou z chléva tele nebo vepře, kterého duchům obětují. Policie tento „trest“ schvaluje. V Katinu nalévali místní obyvatelé jednomu křesťanu do hrdla rýžové víno, až se udusil. Když ho rodina pohřbila a postavila na jeho hrobě kříž, obvinili úředníci rodinu, že praktikují rituály státního nepřítel. Odebrali rodině buvola a jednoho vepře. Takový buvol má cenu 251 €. Z šesti milionů obyvatel 30 % vyznává kmenové náboženství. Křesťanů jsou 3 %.

MEŠNÍ ÚMYSLY PŘES INTERNET

Organizace Kirche in Not zavedla možnost objednat mešní intence prostřednictvím internetu. Akce má sloužit chudým kněžím ve východní Evropě, Asii, Africe a Latinské Americe, kteří jsou se svými příjmy odkázáni jen na mešní stipendia. Příslušná adresa zní: www.kirche-in-not.de/wie-sie-helfen/spenden.

Radio Vaticana

Pán Ježíš o svých kněžích

KNĚZ SI JE VĚDOM, ŽE MÁ PODÍL
NA PLODNOSTI OTCE

Mírou přetvoření ve Mne je míra lásky Trojice k duším. Proto je přetvoření kněží ve Mne tak nezbytné. Je to podstatná, zásadní povinnost, nikoliv povinnost ze zbožnosti, není to povinnost navíc, nýbrž striktní povinnost, aby kněží přitahovali pohledy Otce, a to jsou pohledy plodné a posvěcující. Vše, na čem Otec spočine pohledem, je očištěno, posvěceno, učiněno plodným. On může patřit jen s božskou výsadou zcela se darovat, a tím, že se daruje, očišťuje duši a činí ji plodnou. Svatý svatých, Svatost sama dává jen to, co má, a Bohu přísluší dávat plodnost v řádu milosti, v řádu přirozeném i ve všech rádech s tím jediným cílem, aby byl oslaven v tělech, v duších a vůbec ve všem, co existuje a má život.

Nikdo není schopen pochopit nekonečnou plodnost Otce, která z plnosti svého bytí, kterým je láska, zplodila Slovo a která působí, že z obou Osob vychází Duch Lásky: je to plodnost nekonečná a stvořená inteligence nemůže nekonečno pojmut.

Jen Bůh může pochopit sám Sebe. Proto má Otec všechno zalíbení v Synu a v Duchu Svatém: mají jeden jediný intelekt, jednu jedinou vůli a jednu jedinou lásku. V přílivu a odlivu nekonečných dokonalostí jsou božské Osoby mezi sebou blažené v intimním a jediném vzájemném pronikání, protože tyto božské osoby jsou jeden jediný Bůh.

Pro Boha by bylo nemožné být jako jeden a samotář, v moci nekonečné síly plodnosti se nemohl nepřelévat do jiných nekonečných Osob v jednotě podstaty. Stvoření bylo něco jako malá kapka, překypění nekonečného a neprobadatelného oceánu Boží lásky. On je láska, láska nekonečná a věčná, bez počátku

a bez konce, která směřuje k expandování, sebedarování, oplodňování a přetváření všeho v Sebe. Jeho blaženost, nekonečná a nepochopitelná i pro blažené, směřuje k tomu, učinit blaženým vše, čeho se dotkne. A protože Bůh se dotýká všeho a neexistuje věc, ve které by se nedaroval a neodrážel, protože všechno vyšlo od Něho, chce, aby se všechno k Němu vrátilo.

Bůh je jako Magnet, který přitahuje duše, a všechno to, co směřuje k oddělení od této jednoty, je protismyslné, je to rozklad a veliké neštěstí pro duše.

Boží plodnost se vylila na člověka. Jelikož však člověk byl svobodný, zneužil své svobody a ztratil se. Proto nekonečná láska, která v Bohu plane, Ho přiměla k tomu, aby obětoval vlastního Syna pro hříšného člověka, aby se mohl vrátit do jeho náruče pro to božské, které mu dal. Protože to, co je božské, se nemůže ztratit.

Když se duše ztratí, to, co je v ní božského, se vrací k Bohu, svému počátku, nebo lépe řečeno, zůstává v Bohu, protože to, co je božské, se od Boha neodděluje: Bůh je opravdu sám sebou v jednotě bytí a podstaty. Tento božský prvek, který dává Bůh duši, když ji tvoří, je, tak říkajíc, ocel, kterou přitahuje božský Magnet, jakým je Bůh.

Já Ježíš jsem přišel na svět jen proto, abych vzdal slávu svému Otci, abych pro Něho obnovil a očistil to, co bylo poskvřeno, abych svou Krví smyl viny člověka a zanechal na světě spasitelnou nauku, která by ho přivedla do nebe. Mým cílem bylo spojit nebe a zemi a přitahovat svým příkladem srdce k tomu, co je božské. A k tomuto cíli jsem založil svou Církev, jedinou cestu, jedinou bránu pro spásu člověka. Ale do této Círky, do tohoto kar-

dinálního bodu, kde sídlí Nejsvětější Trojice, jsem vložil kněžství, která představuje Mne, aby vrátila Otci vše, co vyšlo od Něho: všechny duše posvěcené Mými zásluhami v díle vykoupení. Já sám jsem Hlava Círky, nicméně jsem v tomto Těle, které musí být jedno v Jednotě Trojice, ustanovil hlavu, která Mě reprezentuje.

Jako Bůh-Člověk, ve svém božství jeden s Otcem a Duchem Svatým, chci oslavit svého Otce, odpovědět na Jeho lásku v jediné lásce a klanět se mu jako Syn ve všem rovný svému Otci.

Když Mě Otec zplodil, soustředil v jediném bodu své dokonalosti, své vlastnosti a svou nekonečnou lásku; ale učinil to takovou silou a takovou nekonečnou plodností, že zplodil Slovo, které není o nic více než On sám, ale také o nic méně než On sám, (také proto, že v Bohu neexistuje ani „více“ ani „méně“).

On je, byl a bude vždy Bůh a Bůh je všechno. Tato moc tvůrčí a plodné lásky byla tak velká a nekonečná, že když jsme sami sebe nazírali v jednotě nekonečného pohledu, vzešel z něho Duch Svatý, který, tak říkajíc, v síle propasti lásky mezi Otcem a Synem se stal onou nekonečnou Láskou, která v sobě obsahuje všechny reflexy, všechna charismata této lásky oscilující mezi Otcem a Synem se vši mocí věčné plodnosti lásky. A tak se láska Boha Otce a Boha Syna sama stává Láskou, tj. Duchem Svatým, onou nejmocnější Láskou, která z nich vychází s veškerou mocí věčné, božské a svaté plodnosti.

Nuže Já jako Bůh oslavuji svého Otce (mám s Ním jediné božství a jednotu) a miluji Ho recipitou stejně lásky se stejným Duchem Svatým; ale jako Bůh-Člověk chci, aby se tato plodnost mého Otce neztrácela, ale aby přinášela užitek v Mé Církvi, plodné matce nebeských milostí.

Jak krásný je vznik Ducha Svatého, který vychází z plodnosti samotného Boha, z tvořivé síly tohoto nekonečného By-

tí v jeho dokonalostech (neboť Duch nebyl stvořen, ale vychází z Otce a ze Syna).

Jako Syn zplozený z čisté, intenzivní a nekonečné lásky Otce se raduji z tohoto počátku vzneseného a věčného, ve kterém jsem postřehl, že jsem Bůh rovný Otci, kterému se klaním, který je Moje vašeň, Moje rozkoš a moje radost. Jak ho nemilovat, jestliže jeho láska Mě zplodila v Sobě samém a jestliže tento nekonečný výlev lásky se vši svou překypující nekonečnou a věčnou intenzitou dal vznik Osobě Lásky?

Jaká velká bude síla a energie oné lásky neustále plodné, která Mě zplodila a která se stala nejčistším a planoucím zdrojem, ze kterého v extázi světla a ohně lásky vytryskla láska, která je svou podstatou celá tak říkajíc obsažena v Duchu Svatém? Tento Duch Svatý je plod lásky a současně Láska sama, kterou Otec vylévá na Syna, která představuje věčný zdroj svaté a klanění hodné plodnosti Otce.

Je pravda, že Otec Mě zplodil ze své podstaty a že z Otce a ze Syna vychází Duch Svatý; ale tato jednotu se uskutečnila v jediném věčném okamžiku bez počátku. Je to tajemství víry pro člověka, ale pro Trojici to není tajemství, ale světlo, pravda, jasnost, vznesená extáze, nevyslovná a nekonečná, ve které jako v moři dokonalosti, moudrosti, dobroty a jiných vlastností je ponořena Blažená Trojice, která představuje současně toto moře, v němž jsou tři božské Osoby blažené jednou jedinou blažeností v trvalé a věčné radosti.

Ale jelikož Bůh se ustavičně daruje a Jeho bytí tíhne k sebedarování, hledá místa, která by přijímala to, co je Jeho; jsou to ony duše, které hledá skrze Církev, protože tvorové nižší kategorie mu nestačí. Především však horoucně touží po tom, aby ty kněze, kteří ji tvoří, přetvářel ve Mne, který jsem Model kněží.

Odtud pramení můj úkol posvěcovat ony duše, aby byly jako jedno stádo a jeden pastýř spoje-

ny v Trojici; toho však je možno dosáhnout jen skrze Boha-Člověka a přetvoření ve Mne.

Plodnost Otce více než na jiných částech spočívá na kněžských povoláních; a tuto plodnost chci hájit těmito svými sděleními adresovanými Mým kněžím.

V božské plodnosti je Stín Otce, samotný Můj Otec, který miluje sám Sebe a všechno to, co z Něho vychází; a jestliže některý kněz není věrný nebo je lhostejný a nevyužívá Božích darů s onou svatou a božskou plodností, kterou Bůh vložil do jeho duše, pohrřbívá talenty, které přijal, a bude skládat přísné účty Tomu, který mu je svěřil.

Mímo to v Bohu je všechno Bůh: dokonce i jeho odlesk, a proto nedovolím, nesmím dovolit, aby obraz Mého Otce byl přehlížen, zneuctíván, pošlapáván – a často se to opravdu děje – a to kněžími, kteří nejsou hodni takových milostí.

Otcova plodnost je aktivní, je činná, je božská a kněží z toho musí čerpat užitek, protože jsou druhým Mnou, představují Otce (jednoho se Mnou a s Duchem Svatým) a mají povinnost získávat duše a přivádět je do nebe. Otec čeká na tyto spasené duše, spasené a zdokonalené kněžími, jeho služebníky.

Kněz není nikdy sám, vždy je u něho Duch Svatý zahalený v Trojici, který přitahuje na kněze sílu a plodnost Otce a činí ho otcem duší, žije v něm a doprovází ho ve vši jeho posvátné službě. Přijdu tedy požadovat účet od mnoha mých kněží, jak využívají tento božský dar, který Duch Svatý, když je pomazal při jejich kněžském svěcení, vložil do jejich duše: tuto nejsvětější sílu božské Otcovy plodnosti.

Zneuctíli ji nebo ji chtěli zneuctit tím, že ji vláději v bahně?

Učinili ji neužitečnou svou hříšnou leností a malou horlivostí ve prospěch duší? Odložili ji, aniž by si uvědomili, že mají svatosvatou povinnost být otcí, plodit co nejvíce duší a přivádět je do nebe?

NIKDY PŘIJÍMÁNÍ NA RUKU

Jeden ze čtyř biskupů Bratrstva Pia X. Bernard Tissier de Mallerais v rozhovoru s Vatikánem prohlásil, že Bratrstvo nikdy nepřijme přijímání na ruku. Podle jeho názoru je katolicismus po 2. vatikánském koncilu „novým náboženstvím“. K pokroku v rozhovorech může dojít jen tehdy, když Vatikán přizná omyly, ke kterým došlo po koncilu. Bratrstvo již sestavilo komisi z 10 kněží. Jsou to teologové a profesori kněžských seminářů, kteří studovali v Ecôn. Bratrstvo není ochotno podepsat žádné kompromisy.

ZÁKAZ PŘIJÍMÁNÍ NA RUKU

Arcibiskup kardinál Caffara rozeslal všem farnostem diecéze Bologna list, ve kterém ve větších kostelích zakázal podávat svaté přijímání na ruku. Jako důvod uvedl, že dochází k opakovaným případům profanace Eucharistie, která využívá možnosti, jakou nabízí praxe přijímání na ruku. Děje se tak ovšem nejen ve velkých kostelích a při velkých slavnostech. Referuje o tom italská agentura Corrispondenza Romana.

Kath-net

Děkovali Otcí za tento neocenitelný dar a projevíli mu vděčnost láskou a skutky?

Dali vyklíčit v duších lásce k Otcí, tak jak to dělám Já?

Respektovali vždy sami v sobě tento poklad, tento nebeský zárodek božského života, který jsou povinni sdělovat?

Všechno, co patří Otcí, je plodné, nesmrtelné a svaté. Co se může stát knězi, který tento dar od nebe přijal, a zanedbal ho? Kolik je kněží, kteří nemyslí na nebeská bohatství, která přijali spolu s posvěcující silou jak pro sebe, tak proto, aby spasili a posvěcovali duše! Je tu těžká vina opovrhování, lhostejnosti a nedostatku lásky; kromě toho, že usilují o naplnění tohoto bodu zásadní důležitosti pro slávu Otce, která je tím nejdůležitějším, chci také na to upozornit Moje milované kněze, tento vyvolený oddíl, nadějí Církve, její slávu a korunu, aby uskutečňovali Mé velké plány.

Jestliže jsem přišel na svět, abych trpěl a zemřel, bylo to pro slávu Mého Otce; jestliže jsem založil Církev skrze Ducha Svatého, bylo to proto, abych si posloužil v kněžích, kteří Mě reprezentují, plodnou tkání Otce, který Mě zplodil v Mariině lůně jako Hlavu Církve.

Bez této Otcovy oplodňující síly, která je přítomná v Mých kněžích, nemohli by udělat pro duše v řádu milosti vůbec nic.

Boží Duch, kterým je Duch Svatý, je plodný, zbožšťuje a zachraňuje to, čeho se dotkne. Proto kněží, pomazaní Duchem Svatým, musí žít z Něho, aby Ho sdělovali, musí uchovávat ve svém srdci jako relikviář, jako nebeský poklad tuto Otcovu plodnost, bez které by neexistovalo ani kněžství, ani Církve, a tedy ani spása. Hodnota bohatství Otcovy plodnosti je veliká, a tak málo se o ní rozjímá, tak málo se oceňuje, tak málo je známa, ačkoliv Duch Svatý, když je pomazal, ji potvrdil a uložil v jejich kněžském povolání!

Kdykoliv dospěje k sluchu kněží požehnaný Otcův titul, jejich srdce by se mělo rozechvít vděčností za dar přijatý od Boha, za tuto božskou plodnost, tu-těž plodnost, s jakou Otec zplodil Syna, protože v Bohu nejsou žádné části.

Když mluvím o tkáni, je to jen způsob Mého vyjadřování, neboť v Bohu neexistují v jeho plodnosti části, ona je jen jedna, svatá a nekonečná, každý kněz ji dostává darem sděleným skrze Ducha Svatého.

Se stejnou plodností stvořil Bůh nebe a zemi a všechno, co existuje a bude existovat, skrze ni božské Slovo přijalo tělo v nečistším lůně Panny Marie. Tak také jako svatý odlesk uskutečňuje v duších mystické vtělení. Stejná plodnost uskutečňuje během mše svaté Eucharistii. Právě

zde se projevuje plnost úžasného zázraku tohoto tajemství lásky. A kdo je nástrojem pro uskutečnění tohoto zázraku, ne-li kněz, který se stal druhým Mnou?

Plodnost Otce je tak svatá a tak vznešená, že v tomto tajemství lásky, v šílenství lásky k člověku Otec nechtěl, aby ji kněz uskutečňoval pouze jako člověk (a to i přes plodnost, kterou nosí v sobě pro své svěcení), ale aby kněz v okamžiku proměňování byl druhým Mnou a aby se tak naplnilo předpokladní způsob. Tak Můj Otec miluje a respektuje samu vlastní plodnost.

A právě z toho důvodu také Můj Otec chtěl, aby přetvoření kněží ve Mne bylo realitou nejen během mše, ale vždy, protože oni jsou vyvolené nádoby, které v sobě nosí nesrovnatelný, nejsvětější božský poklad, plodnost Mého Otce, která je v nich.

Pro Moje kněze prostě není nějakým zvlášť mimořádným úkonem rozjímat o této nesrovnatelné milosti Otcovy plodnosti, kterou nosí sami v sobě: je to jejich svatá povinnost. Mají povinnost být vděční za tuto milost, musí ji využívat s velikou čistotou a svatostí ve prospěch duší.

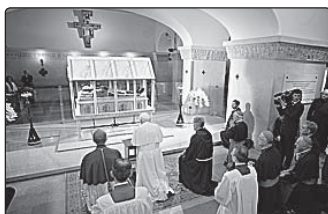
Já jsem tím prvním, kdo děkuje svému Otcí, že Mě zplodil jako Nejvyššího a věčného Velekněze; a jeho úmyslem bylo skrze Mne zplodit všechny kněze a dát jim navíc účast na této plodnosti ve prospěch duší. Chtěl je mít jako syny, jako Mne, svého jediného Syna, a udělil jim zvláštní milost mít potomstvo; chtěl je mít otcí, jako je On, s posvátným úkolem plodit duše, aby ho pak věčně oslavovaly.

Jak velká je to důstojnost, jak výsostně je poslání Mých kněží! (CC 55,108-128)

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 198-205
Přeložil -lš-*

ve mně Kristus (Gal 2,20); nebo *V nás pracuje smrt, ale ve vás život* (2 Kor 4,12). To neznamená odcizení, ztrátu osobnosti: Bůh nikdy neanuluje to, co je lidské, nýbrž svým Duchem to přetváří a orientuje pro službu svému plánu spásy. P. Pio si zachoval vlastní přirozené dary a i svůj vlastní temperament, ale všechny věci obětoval Bohu, který si jimi mohl svobodně posloužit k prodloužení Kristova díla: hlásání evangelia, odpouštění hříchů a uzdravování nemocných na těle i na duchu.

San Giovanni Rotondo 21. 6. 2009

Jak tomu bylo u Krista, pravý boj, radikální zápas nemusel otec Pio podstupovat proti pozemským nepřátelům, nýbrž proti duchu zla (srov. Ef 6,12). Ty největší bouře, které mu hrozily, byly útoky ďábla, proti kterým se bránil „Boží výzbrojí“, „štitem víry“ a „mečem Ducha“, tj. slovem Božím (Ef 6,11.16.17). Ve spojení s Ježíšem mohl mít vždy na zřeteli hloubku lidského dramatu, a pro to se obětoval, obětoval pro Ježíše své tak velké utrpení a dokázal se stravovat v péči a ulehčování nemocným, privilegovaným to znamením Božího milosrdenství, jeho nadcházejícího království, které je dokonce již na světě, vítězstvím lásky a života nad hříchem a smrtí. Vést duše a ulehčovat utrpení: tak je možno shrnout poslání svatého Pia z Pietrelcinny, jak to o něm řekl také služebník Boží papež Pavel VI.: „Byl to muž modlitby a utrpení“ (k otcům kapucínům 20. února 1971).

Drazí Menší bratři kapucíni, členové modlitebních skupin a všichni věřící v San Giovanni Rotondo, vy jste dědici Otce Pia a dědictví, které vám zanechal, je svatost. V jednom svém dopi-

su píše: „Zdá se, že Kristus nemá nic jiného na práci než posvěcení vaší duše“ (Epist. II, s. 155). To byla vždy jeho hlavní starost, úzkost jeho kněžské duše: aby se lidé vrátili k Bohu,

San Giovanni Rotondo 21. 6. 2009

aby mohli zakusit jeho milosrdenství, aby vnitřně obnoveni objevili krásu a slávu být křesťany, žít v jednotě s Ježíšem, příslušet k jeho Církvi a praktikovat evangelium. Otec Pio přitahoval na cestu svatosti svým vlastním svědectvím, svým příkladem ukazoval na koleje, které k ní vedou: modlitba a láska.

Především modlitba. Jako všichni velcí Boží lidé se otec Pio stal modlitbou duší i tělem.

Jeho dny byly živým růžencem, tj. ustavičným rozjímáním a následováním Kristových tajemství v duchovní jednotě s Pannou Marií. Tak je možno vysvětlit jedinečnou současnou přítomnost nadpřirozených darů i lidské konkrétnosti. A všechno mělo vrchol ve slavení mše svaté: tam se plně spojoval s Kristem usmrceným a zmrtvýchvstalým. Z modlitby jako ze zdroje vždy živého pramenila jeho láska. Láska, kterou nosil v srdci a předával ji druhým plný něžnosti, vždy pozorný k osobním a rodinným situacím. Zvláště vůči nemocným a trpícím živil zálibu Kristova Srdce, v němž má původ a formu projekt jeho velkého díla věnovaného „úlevě v utrpení“. Není možno pochopit ani přiměřeně vysvětlit takovou instituci, jestliže ji odtrhneme od jejího inspirujícího zdroje, tj. lásky podle evangelia, živěné náležitě modlitbou.

DŮVĚRA K CÍRKEVNÍM PŘEDSTAVITELŮM KLESÁ

Podle průzkumu Univerzity kardinála Wyszyńskiego ve Varšavě klesá u polského obyvatelstva důvěra k církevním představitelům. Důvěra k biskupům poklesla za posledních 10 let ze 49 % na 43 %, na farní úrovni z 58 % na 51 %. Ubývá také návštěvníků nedělních bohoslužeb. Naopak roste souhlas se sociálním učením církve i odmítavý postoj k potratům a k rozvodům.

PRO CHUDÉ DĚTI

V arcidiecézi Čenstochová (Polsko) připravilo papežské misijní dílo bezplatný prázdninový pobyt pro 1800 dětí z chudých rodin, které si nemohou dovolit takový pobyt financovat. Akce nesleduje pouze charitativní cíle, ale chce přispět také k výchově ke křesťanským a sociálním hodnotám.

PODNET PRO OMEZENÍ POTRATŮ

Italští poslanci schválili doporučení pro generální shromáždění OSN, které požaduje schválení rezoluce zakazující potraty jako nástroj demografické kontroly a rezoluce, která přiznává každé ženě právo odmítnout nucení k potratu. Autor podnetu Rocco Buttiglione prohlásil: „Všichni se shodujeme v tom, že potrat je obecné zlo.“

PAPEŽOVY PRÁZDNINY

Benedikt XVI. trávil svou dovolenou v Les Combes v Aostale. Toto místo se nachází v nadmořské výšce 1700 m. Ubytování poskytuje domov spravovaný salesiány. Papež bydlí v malé budově ze dřeva a kamene, ve které bydlel Jan Pavel II. v roce 2004. Les Combes je místo se 400 obyvateli. Je zde hrad z 13. století a kostel Obrácení sv. Pavla se vzácným barokním oltářem.

Kath-net

San Giovanni Rotondo 21. 6. 2009

Všechno toto předkládá, drazí, otec Pio naší pozornosti. Riziko aktivismu a sekularizace je stále přítomné; proto moje návštěva má také za úkol utvrdit vás ve věrnosti k poslání zděděnému od vašeho milovaného otce. Mnozí z vás, řeholníci, řeholnice a laici, jste tak zaujati požadavky služby poutníkům a také nemocným v nemocnici, že jdete vstříc riziku, že zanedbáte věc opravdu nezbytnou: naslouchat Kristu a plnit Boží vůli. Když zjistíte, že máte blízko k tomu podlehnout tomuto riziku, pohleďte na otce Pia: na jeho příklad, na jeho utrpení; prostě o jeho přímělu, aby vám vyprosil od Pána světlo a sílu, kterou potřebujete k naplňování stejného poslání spočívajícího v lásce k Bohu a v lásce bratrské. Kež z nebe dále uskutečňuje své jedinečné duchovní otcovství, kterým se vyznačoval za pozemského života; kež dále doprovází své spolubratry, své duchovní syny a celé dílo, které započal. Spolu se svatým Františkem, Madonou, kterou tolik miloval a činil milovanou na tomto světě, kež bdí nad vámi všemi a vždycky vás chrání. A tak i v bouřích, které se mohou nečekaně pozvednout, budete moci zakoušet dech Ducha Svatého, který je silnější než všechny protivné větry a pohání loďku Církve a každého z nás. To je důvod, proč máme žít vždy ve světle, chovat v srdci radost a vzdávat Pánu díky. *Jeho láska trvá provždy* (resp. žalm). Amen.

L'Osservatore Romano
22. června 2009

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

stejně nepředstavitelnou odpovědnost. Jestliže si Boží Syn již před osmdesáti lety tak trpce stěžuje na nevěrnost svých od věčnosti vyvolených synů, co by asi musel říct dnes, kdy pohoršlivý život jeho služebníků přímo zruinoval celé diecéze? Co by řekl kněží, kteří naoko slouží Bohu, v jehož božství už přestali věřit?

K jeho sdělením musíme zaujmout jasné a důsledné stanovisko: buď to tyto texty jsou jen lidský výmysl, ale pak bychom museli najít vysvětlení, jak mohla nevzdělaná žena z domácnosti sepsat dílo, nad jehož obsahem zůstává lidský rozum stát a které svým rozsahem převyšuje objem spisů a stránek, které nám zanechal svatý Tomáš Akvinský, anebo musíme uznat, že k této služebnici Boží, ctihodné zakladatelce šesti řeholních společenství a nekrvavé mučednici, promlouval tentýž Pán, který promlouval k svaté Brigitě, svaté Markétkě Marii Alacoque, svaté Terezii z Avily či svaté Faustyně Kowalské. To je také jednoznačný závěr, ke kterému dospěli přední teologové, kteří celé dílo ctihodné Conchity Armidy podrobně studovali a analyzovali. Služebnice Boží o tom sama řekla: „Cítila jsem s naprostou jistotou, že ke mně promlouvá Ježíš tak jasně, že je naprosto nemožné pochybovat ať už o tom, co jsem ve vytržení slyšela, nebo o tom, co jsem v duši cítila. Byl ve mně zápal zplozený božským dotykem, který mě však naplňoval mírem. Současně jsem cítila v rozumu nadpřirozené světlo, které uvádělo v řád proud Božích myšlenek, které bych sama nebyla schopna uspořádat ani za mnoho let.“ A dodává: „Dala bych všechnu svou krev, všechn svůj život i v té nejkrutější podobě, kdyby toho bylo třeba jako důkazu pro potvrzení jistoty, že jsem to prožila. Bůh, který mi byl nablízku, ten ke mně promlouval a sděloval mi vše.“ (CC 6,240-244)

Možná, že dnes publikovaná kapitola drahocenných textů bude leckomu připadat obtížná. Opravdu není možné ji číst jako oddechovou četbu. Ale je to kapitola nesmírně významná, protože nám zdůvodňuje a vysvětluje samu podstatu Ježíšova sdělení. Pán zde promlouvá nikoliv jako vnější pozorovatel, ale jako osobní účastník vnitřního Božského života, aby nám v mezích, které umožňuje omezený rozsah lidských výrazů, naznačil a přiblížil to, co je nekonečné, co nás zcela přesahuje, ale s čím se přesto potřebujeme seznámit, protože se nás to hluboce dotýká. Promlouvá k nám sám jako nejpovolanější autor, který se nemusí odvolávat na žádné jiné výroky a prameny, ale na základě osobního prožitku, nakolik je vůbec člověku sdělitelný, uvádí čtenáře tohoto svého poselství do tajemství vnitřního Božího života, protože tento vnitřní život je základem všeho bytí. Boží Syn nám svůj blažený, láskou překypující život s Otcem a Duchem Svatým popisuje tak podrobně a tak naléhavě jen proto, aby nám ukázal, k čemu jsme povoláni a k čemu nás májí přivádět jeho milovaní synové kněží od věčnosti Otcem vyvolení a Duchem Svatým zvláštním a nezrušitelným způsobem pomazání, aby Ho v jeho jedině a jedinečné katolické Církvi zpřítomňovali a reprezentovali.

Tato jeho sdělení nabývají obzvláštní závažnosti v době, kdy se rozšířily a zdomácněly modernistické názory, které podkopávají samotné základy víry a institucionální podstatu jedině Kristovy Církve a jejího kněžství. Ve skutečnosti je to pozdní plod bludů, které mají svůj původ v reformaci. Snad nejnebezpečnější ránu, kterou Ježíšově Církvi zasadil Nepřítel, byl západní rozkol, který amputoval miliony věřících od samotného Kmene Božího života, od jedi-

né Boží Církve a Ježíšem Kristem stanovené podstaty milosti a spásy: oloupil je o svátostné kněžství, Eucharistii a svátostný život. Ačkoliv tento rozvrat a všechny jeho bludy zcela jasně a jednoznačně odsoudil již tridentský koncil, nebyly tím sprovzeny ze světa, nýbrž dále přetrvávají tak, jak vedle katolické církve existují nesčetné protestantské denominace, a při tomto dlouhodobém sousedství jejich odlišná víra a nakažlivá praxe nemůže neinfikovat pravou a neporušenou víru.

Trvalo to dosti dlouho, než došlo např. k otevřenému přiznání, že se skutečně stalo to, před čím prozíravé hlasy, tehdy zatracované, varovaly brzy po koncilní reformě: došlo k povážlivému úpadku eucharistické úcty, a to znamená i k poklesu bohopycty, podstaty našeho specifického kultu, samotného srdce našeho náboženství. Úpadek eucharistické úcty je symptomem úpadku kněžství. Pro příklady není třeba chodit daleko. S velkou srdečností si lidé při pozdravení pokoje potřásají navzájem pravíci, ale sledujeme-li pak, jak krátce nato přijímají nejzávažnějšího Hosta, musíme často konstatovat, že mnohým z nich pro jeho uvítání z této srdečnosti nezbylo téměř nic. A není divu. Vzhledem k tomu, že vidíme celebrujícímu do tváře, můžeme se stát občas svědky smutné podívané na služebníka oltáře, který požívá Tělo a Krev Páně jako tu nejbanálnější věc bez jakéhokoliv náznaku úcty a pozornosti, jakou vyžaduje osobní setkání s Králem králů a Svatým svatých, skutečně přítomným v prostých svátostných způsobech.

Co způsobilo tento smutný stav? Pro každého, kdo zná postoj protestantů k svátostnému kněžství a k „papežské“ mši, musí být zcela nepochopitelné, jak si mohla komise, která konkretizovala liturgickou reformu, povolovat jako poradce právě protestantské pastory. Pokud to mělo snad představovat snahu o sblíže-

ní, pak za ni platíme příliš vysokou cenu: aby se katolický mešní obřad mohl stát přijatelný pro protestanty, musí se zbavit toho, co protestantská teologie nepřijímá. Kdo z nás by byl ochoten v zájmu dobrých sousedských vztahů odstranit ze svého domu všechno vzácné dědictví po předcích jen proto, protože toto dědictví jeho soused nesnáší, jelikož to nedokáže ocenit? Usilovat o sblížení touto cestou znamená otevírat okna, aby se tudy vrátilo to, co svého času dveřmi vyhostil tridentský koncil.

Srovnáme-li současnou situaci s tím, co nám jako vytoužený stav a nejvyšší Boží dar představuje Ježíš, neocitáme se jakoby v jiném světě? Opakuji, to, o čem mluví Pán, není nějaká nedosažitelná anebo středověká fantazie, ale Otcův věčný vytoužený a svatý cíl plánu spásy. Jistě, sdělení, kterých se dostalo Conchitě, nejsou jako taková článkem víry. Ale jak by chtěl někdo zdůvodnit, že se k takovému projevu milosrdné Boží lásky a moudrosti můžeme prostě otočit zády, jako by se nic nestalo? Kdo si troufá prohlásit, že tato Ježíšova naléhavá poselství se nás netýkají, že je nemusíme brát vážně? Vždy jsou to slova, která přímo procky míří do černého: poukazují na nejnaléhavější a nejpálčivější současné problémy Církve, které vážně ohrožují její posvěcující a spásnou úlohu, jakou jí svěřil sám Pán. Jsou to sdělení, která z Božího pohledu zdůvodňují naléhavost radikálního úsilí o svatost kněží a spolu s ní o rozkvět eucharistické úcty. Není to přesně tentýž obsah a zaměření, jaké vytyčil Benedikt XVI. pro Rok kněží? Ten rok ovšem uběhne velice rychle a historické zkušenosti nám bohužel říkají, že to někdy trvá až příliš dlouho, než se naléhavá Boží poselství dostanou na to pravé místo. Prosme naléhavě a s velkou důvěrou o pomoc Ducha Svatého a jeho snoubenku, eucharistickou Ženu a Matku kněží!

-/š-

Pondělí 3. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P]
6:05 Evangelium **6:15** Pravoslaví na Balkáně **6:55** Pro víta mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner
7:30 Cesty za poznáním: Heraklion, El Escorial, Grand Canyon
8:00 Zpravodajské Noeviny **8:10** Noční univerzita: Ekologické problémy dneška (1/2) **8:50** Druhé čtení **9:15** S mojí pratetou **9:25** Čteme z křesťanských periodik **9:35** Kde zní zpěv, mizí žal **10:00** V posteli chit-chat (2. díl) **10:50** Moldávie země vína **11:10** Na koberečku (62) **11:25** Léta letí k andělům (23): Nadřa Urbánková **11:45** O pasáčku Asafovi (14/14) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Planetshakers (1/2) **13:35** Dobrý pastýř **14:05** Cesty za poznáním: Athény **14:35** Moldávie včera, dnes a zítra [P] **15:05** Domov sv. Karla Boromejského v Řepích [P] **15:20** Sýrie - kolébka křesťanství **15:40** Legrace za pár drobných **16:00** H2Onews **16:10** Cesta k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) **16:50** Domov pro všechny **17:20** Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží **18:10** Světlo pro Evropu (3. díl) **18:35** Bájecná show (1. díl) **18:45** V posteli chit-chat (2. díl) **19:35** Čteme z křesťanských periodik **19:50** Zpravodajské Noeviny **20:00** Z pokladů duše **20:05** Zikův svět zvířat (6. díl): U protinožců **20:30** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **21:40** Na koberečku (63) **21:55** Primiční homilie P. Petra Beneše **22:15** H2Onews **22:25** Planetshakers (1/2) **0:00** Zpravodajské Noeviny **0:10** Moldávie země vína **0:40** Druhé čtení **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 4. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P]
6:05 H2Onews **6:15** Noční univerzita: Ekologické problémy dneška (1/2) **6:55** Etika v médiích **8:30** Sýrie - kolébka křesťanství **8:50** Na koberečku (63) **9:05** Pro víta mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner **9:40** Skauting je cesta **10:00** GOODwillBOY **10:30** Druhé čtení **10:55** Pro zdraví (14): Františkovy Lázně **11:05** Moldávie včera, dnes a zítra **11:35** Mikroregion Třemšín (8/9) **11:45** Bájecná show (1. díl) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Johann Sebastian Bach: Kouzlo ticha **12:40** Sýrie - kolébka křesťanství **13:00** Pravoslaví na Balkáně **13:40** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **14:50** Pro víta mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner **15:30** Domov sv. Karla Boromejského v Řepích **15:45** Léta letí k andělům (23): Nadřa Urbánková **16:10** Z hodiny na hodinu **16:50** Bezmezná naděje **17:10** Moldávie země vína **17:40** Dětská televize **18:05** Skauting je cesta **18:25** Pro zdraví (14): Františkovy Lázně **18:35** Bájecná show (2. díl) [P] **18:45** GOODwillBOY **19:15** Na koberečku (63) **19:30** Děti ze čtvrti Barrio Cuba **19:45** Starobělské Lurdy **19:50** Zpravodajské Noeviny [P] **20:00** Z pokladů duše **20:05** Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových **21:05** Historie českého vojenského letectví (2. díl): Trnitá cesta k nebesům [P] **21:35** Zpravodajské Noeviny **21:45** Čteme z křesťanských periodik **21:55** Pro víta mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner **22:30** Sýrie - kolébka křesťanství **22:50** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **0:00** Zpravodajské Noeviny **0:10** Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových **1:10** Poslech Radia Proglas.

Středa 5. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P]
6:05 Zpravodajské Noeviny **6:15** Historie českého vojenského letectví (2. díl): Trnitá cesta k nebesům **6:45** S mojí pratetou **6:55** Skauting je cesta **7:15** Z hodiny na hodinu **7:55** Cesty za poznáním: Heraklion, El Escorial, Grand Canyon

8:25 Mikroregion Třemšín (8/9) **8:35** Moldávie včera, dnes a zítra **9:05** Dětská televize **9:30** V posteli chit-chat (3. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **13:15** Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových **14:15** Hlubinami vesmíru (7) - srpen 2007 **15:15** Pravoslaví na Balkáně **16:00** Zpravodajské Noeviny **16:10** Čteme z křesťanských periodik **16:20** Domov pro všechny **16:50** Moldávie včera, dnes a zítra **17:20** Sýrie - kolébka křesťanství **17:40** Léta letí k andělům (23): Nadřa Urbánková **18:00** Pro zdraví (14): Františkovy Lázně **18:10** Světlo pro Evropu (2. díl) **18:35** Bájecná show (3. díl) [P] **18:45** V posteli chit-chat (3. díl) **19:35** Domov sv. Karla Boromejského v Řepích **19:50** H2Onews **20:00** Z pokladů duše **20:05** U NÁS (3. díl) **21:05** Řemesla našich předků [P] **21:30** Pro zdraví (15): 100 let léčby radonem **21:40** Historie českého vojenského letectví (2. díl): Trnitá cesta k nebesům **22:10** Zpravodajské Noeviny **22:20** Generální audience Benedikta XVI. **23:50** Mikroregion Třemšín (8/9) **0:00** H2Onews **0:10** Hlubinami vesmíru (7) - srpen 2007 **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 6. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P]
6:05 Zpravodajské Noeviny **6:15** Primiční homilie P. Petra Beneše **6:35** Johann Sebastian Bach: Kouzlo ticha **7:10** Děti ze čtvrti Barrio Cuba **7:25** Pro zdraví (15): 100 let léčby radonem **7:35** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **8:45** Čteme z křesťanských periodik **8:55** Řemesla našich předků **9:20** Na koberečku (63) **9:35** Dětská televize **10:00** GOODwillBOY **10:30** Skauting je cesta **10:55** Historie českého vojenského letectví (2. díl): Trnitá cesta k nebesům **11:25** Sýrie - kolébka křesťanství **11:45** Bájecná show (3. díl) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Cesty za poznáním: Mesa Verde, Grand Staircase, Naivasha **12:35** Moldávie včera, dnes a zítra **13:05** Cesta k andělům (7): Martin Dejdar (2. část) **13:45** Pro zdraví (15): 100 let léčby radonem **13:55** Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží **14:45** Legrace za pár drobných **15:00** Domov pro všechny **15:30** S mojí pratetou **15:40** Domov sv. Karla Boromejského v Řepích **16:00** Zpravodajské Noeviny **16:10** Z hodiny na hodinu **16:50** Sýrie - kolébka křesťanství **17:10** Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží **18:00** Skauting je cesta **18:20** Atentát na Jana Pavla II. **18:35** Bájecná show (4. díl) [P] **18:45** GOODwillBOY **19:15** Na koberečku (63) **19:30** Čteme z křesťanských periodik **19:40** Pro zdraví (15): 100 let léčby radonem **19:50** Zpravodajské Noeviny [P] **20:00** Z pokladů duše **20:05** Pro víta mundi (23): František Xaver Thuri **20:45** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **21:55** Zpravodajské Noeviny **22:05** Noční univerzita: Ekologické problémy dneška (1/2) **22:45** Na koberečku (63) **23:00** Pravoslaví na Balkáně **23:40** Mikroregion Třemšín (8/9) **23:50** Čteme z křesťanských periodik **0:00** Zpravodajské Noeviny **0:10** Johann Sebastian Bach: Kouzlo ticha **0:45** Na koberečku (63) **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 7. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P]
6:05 Zpravodajské Noeviny **6:15** Řemesla našich předků **6:40** Sýrie - kolébka křesťanství **7:00** Mikroregion Třemšín (8/9) **7:10** U NÁS (3. díl) **8:10** Moldávie včera, dnes a zítra **8:40** Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových **9:40** Skauting je cesta **10:00** V posteli chit-chat (4. díl) **10:50** Cesta k andělům (7): Martin

Dejdar (2. část) **11:30** Na koberečku (63) **11:45** Bájecná show (4. díl) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Řemesla našich předků **12:30** Pro víta mundi (23): František Xaver Thuri **13:10** Historie českého vojenského letectví (2. díl): Trnitá cesta k nebesům **13:40** Moldávie včera, dnes a zítra **14:10** Atentát na Jana Pavla II. **14:20** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **15:30** Světlo pro Evropu (3. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny **16:10** Etika v médiích **17:45** Zikův svět zvířat (6. díl): U protinožců **18:10** Kde zní zpěv, mizí žal **18:35** Bájecná show (5. díl) [P] **18:45** V posteli chit-chat (4. díl) **19:35** Mikroregion Třemšín (8/9) **19:50** H2Onews [P] **20:00** Z pokladů duše **20:05** Noemova pošta: srpen [L] **21:35** Primiční homilie P. Petra Beneše **21:55** Domov sv. Karla Boromejského v Řepích **22:10** Říkají to filmem (7. díl): PhDr. Eduard Mocek **23:10** Přírodní záranky Evropy (12): Krásy pobřeží **0:00** H2Onews **0:10** Moldávie včera, dnes a zítra **0:40** Sýrie - kolébka křesťanství **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 8. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P]
6:05 H2Onews **6:15** Říkají to filmem (7. díl): PhDr. Eduard Mocek **7:15** Etika v médiích **8:45** Dětská televize **9:10** Zikův svět zvířat (6. díl): U protinožců **9:35** Skauting je cesta **9:55** Čteme z křesťanských periodik [P] **10:05** Řemesla našich předků **10:30** Domov sv. Karla Boromejského v Řepích **10:45** Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) **11:15** Na koberečku (63) **11:30** Mikroregion Třemšín (8/9) **11:45** Bájecná show (5. díl) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Angelus Domini **12:05** Z hodiny na hodinu **12:45** Moldávie včera, dnes a zítra **13:15** Řemesla našich předků **13:40** Johann Sebastian Bach: Kouzlo ticha **14:15** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **15:25** Domov pro všechny **16:00** H2Onews **16:10** Domov sv. Karla Boromejského v Řepích **16:25** Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových **17:25** Pro víta mundi (23): František Xaver Thuri **18:05** Dětská televize **18:35** Bájecná show (6. díl) [P] **18:45** Čteme z křesťanských periodik **18:55** Druhé čtení **19:20** Z pokladů duše **19:30** Návraty vítězů: koncert v Luhačovicích [L] **20:45** Hlubinami vesmíru (7) - srpen 2007 **21:45** Noční univerzita: Ekologické problémy dneška (2/2) [P] **22:30** Druhé čtení **22:55** U NÁS (3. díl) **0:00** Zpravodajské Noeviny **0:10** Pro víta mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner **0:45** Kousek nebe **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 9. 8. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P]
6:05 H2Onews **6:15** Evangelium **6:25** Druhé čtení **6:50** Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových **7:50** Primiční homilie P. Petra Beneše **8:20** Děti ze čtvrti Barrio Cuba **8:35** Řemesla našich předků **9:00** Pro zdraví (15): 100 let léčby radonem **9:10** Skauting je cesta **9:30** Domov sv. Karla Boromejského v Řepích **9:45** Pro víta mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner **10:20** Evangelium **12:00** Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] **12:20** Pro zdraví (15): 100 let léčby radonem **12:30** Zpravodajský souhrn týdne **13:00** Cesty za poznáním: Mesa Verde, Grand Staircase, Naivasha **13:30** Noční univerzita: Ekologické problémy dneška (2/2) **14:15** Řemesla našich předků **14:40** Pro víta mundi (23): František Xaver Thuri **15:20** Z hodiny na hodinu **16:00** Přírodní krásy Ameriky (1/3): Yosemiteký Národní park **17:10** Historie českého vojenského letectví (2. díl): Trnitá cesta k nebesům **17:40** Zikův svět zvířat (7. díl) [P] **18:05** Evangelium **18:15** Etika v médiích **19:45** Čteme z křesťanských periodik **20:00** Z pokladů duše **20:05** Planetshakers (2/2) [P] **21:25** Druhé čtení **21:50** Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových **22:50** Pro víta mundi (23): František Xaver Thuri **23:30** Řemesla našich předků **0:00** Zpravodajský souhrn týdne **0:30** Moldávie včera, dnes a zítra **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V EXERCIČNÍM DOMĚ V KOLÍNĚ – podzim 2009

- 20. 9. – 26. 9.** ignaciánská duchovní cvičení – III. týden (P. František Lízna, SJ)
- 30. 9. – 4. 10.** duchovní obnova pro všechny (P. Josef Čupr, SJ)
- 8. 10. – 11. 10.** duchovní obnova pro všechny (P. Jan Adamík, SJ)
- 20. 10. – 24. 10.** duchovní obnova pro všechny (P. Josef Hladiš, SJ)
- 26. 10. – 31. 10.** ignaciánská duchovní cvičení – IV. týden (P. František Lízna, SJ)
- 6. 11. – 8. 11.** „Být jezuitou dnes“ (P. Josef Horehled SJ)
- 1. 12. – 5. 12.** adventní duchovní obnova pro všechny (P. Josef Hladiš, SJ)
- 8. 12. – 13. 12.** adventní duchovní obnova pro všechny (P. Josef Čupr, SJ).

Ubytování v jednolůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením.

Cena pobytu: 450 Kč za první den, 350 Kč za každý další den.

Kontaktní adresa: Exerciční dům, Kutnohorská 26, 280 02 Kolín • e-mail: exercicie.kolin@seznam.cz • telefon: 731 182 112 nebo 605 760 307.

MONTICHIARI – ROSA MYSTICA

Pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. **Odjezd:** v pátek 2. října 2009 v 16 hod. z Prahy. **Příjezd:** v neděli 4. října 2009 v 7 hod. **Cena:** 1750 Kč. Jedeme přes dvě noci v autobusu s lehátkovou úpravou. **Sobotní program:** mše sv. v Dómě, domek Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procese se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Pouť vede P. Jaroslav Stříž. **Odjezd do Prahy** v 18 hod. **Přihlášky:** tel./fax: 222 963 864 (Ing. Kmochová).

Duchovní správa poutního místa **P. Marie Pomocné (Mariahilf) u Zlatých Hor** ve spolupráci s Centrem pro mládež Diecéze ostravsko-opavské vás srdečně zve na **HLAVNÍ POUŤ K P. MARII POMOCNÉ, OCHRÁNKYNI ŽIVOTA**. Pouť se koná **v sobotu 8. srpna 2009.**

Program: 10.00 vítání poutníků • 10.05 informace o činnosti Centra pro mládež Biskupství ostravsko-opavského; zamýšlení nad končícím diecézním setkáním mládeže • 10.20 společná modlitba sv. růžence • 11.00 mše svatá – slouží biskup Mons. František Václav Lobkowicz, OPraem., se spolupratry v kněžské a jáhenské službě; celou slavnost doprovází pěvecký sbor mládeže Biskupství ostravsko-opavského • 14.00 svátostné požehnání a slovo na cestu, ukončení poutě.

Z Jeseníku pojede v tento den zvláštní **autobus** od kostela v 9.00 hod. Kyvadlová doprava z vlakového nádraží ve Zlatých Horách odjíždí v 8.45, 9.45 a 10.15 hod. Zastavuje na všech obvyklých zastávkách. Zpět z poutního místa je rovněž zajištěn odvoz autobusem. **Příjezd vlaků** do Zlatých Hor: 8.28 a 9.55 hod. **Odjezd vlaků** ze Zlatých Hor: 13.50, 15.45 a 16.45 hod. **Další informace** na tel. 584 425 916.

PROGRAM NA POUTNÍM MÍSTĚ TÁBOR – KLOKOTY V SRPNU 2009

- 1. 8.** – sobota se sv. Janem M. Vianneyem od 15 hod. • **6. 8.** – věčné sliby Vlastimila Kadlece, OMI v 17 hod. • **8. 8.** – jáhenské svčeni Vlastimila Kadlece, OMI v 15 hod. • **15. 8.** – **Velká klokotská pouť** – v 10 hod. hlavní mše sv. (Mons. Josef Koukl); misijní host P. Roman Musil, OMI, misionář na Haiti – 14 hod. beseda o Haiti. Srdečně zveme! Více na www.klokoty.cz nebo na www.oblati.cz.

Liturgická čtení

Neděle 2. 8. – 18. neděle v mezidobí
1. čt.: Ex 16,2–4.12–15
Ž 78(77),3+4bc.23–24.25+54
Odp.: 24b (*Hospodin jim dal nebeský pokrm.*)
2. čt.: Ef 4,17.20–24
Ev.: Jan 6,24–35
Slovo na den: Co máme dělat?

Pondělí 3. 8. – ferie
1. čt.: Nm 11,4b–15
Ž 81(80),12–13.14–15.16–17
Odp.: 2a (*Plešejte Bohu, který nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 14,13–21
Slovo na den: Odebral se na opuštěné místo.

Úterý 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye
1. čt.: Nm 12,1–13
Ž 51(50),3–4.5–6.12–13
Odp.: srv. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme hřešili.*)
Ev.: Mt 14,22–36
Slovo na den: Kráčel po vodě.

Středa 5. 8. – nez. pam. Posvěcení římské baziliky P. Marie
1. čt.: Nm 13,1–2a.25–14,1.26–29.34–35
Ž 106(105),6–7a.13–14.21–22.23
Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 15,21–28
Slovo na den: Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův.

Čtvrtek 6. 8. – svátek Proměnění Páně
1. čt.: Dan 7,9–10.13–14 nebo 2 Petr 1,16–19
Ž 97(96),1–2.5–6.9
Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)
Ev.: Mk 9,2–10
Slovo na den: Prikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli.

Pátek 7. 8. – nez. pam. sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána
1. čt.: Dt 4,32–40
Ž 77(76),12–13.14–15.16+21
Odp.: 12a (*Vzpomínám na Hospodinovy činy.*)
Ev.: Mt 16,24–28
Slovo na den: Svůj život.

Sobota 8. 8. – památka sv. Dominika
1. čt.: Dt 6,4–13
Ž 18(17),2–3a.3bc–4.47+51ab
Odp.: 2 (*Miluji tě, Hospodine, má sílo!*)
Ev.: Mt 17,14–20
Slovo na den: Náměsíčník.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. – 8. SRPNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 2. 8.		PO 3. 8.		ÚT 4. 8.		ST 5. 8.		ČT 6. 8.		PÁ 7. 8.		SO 8. 8.			
Antifona	919	1029	934	1045	1722	1941	964	1077	1452	1634	996	1113	1722	1941		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	1723	1941	964	1078	1452	1635	997	1114	1723	1941		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	1453	1636	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1724	1942	969	1083	1454	1636	1001	1118	1724	1942		
Antifona k Zach. kantiku	708	799	939	1050	1724	1943	1448	1630	1454	1636	1002	1119	1724	1943		
Prosby	924	1034	939	1050	1724	1943	969	1084	1454	1636	1002	1119	1724	1943		
Závěrečná modlitba	708	799	939	1050	1448	1629	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1645		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	1455	1638	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	1456	1638	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	1456	1638	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	708	799	943	1054	957	1071	973	1088	1455	1637	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1727	1946	975	1090	1457	1639	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1457	1640	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1457	1640	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1730	1949	979	1094	1459	1642	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	708	798	709	799	948	1060	1731	1950	1448	1630	1459	1642	1011	1129	709	800
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1731	1950	979	1095	1459	1642	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	708	799	708	799	948	1061	1448	1629	1448	1630	1455	1637	1461	1643	709	800
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

KOTVA NADĚJE

Kateřina Lachmanová

Někdy se nám možná naděje jeví jako něco „proti přírodě“, něco nepřírozeného pro naši skeptickou mentalitu. Prostředí církve v tomto ohledu nebývá výjimkou. Život bez naděje však patří k pohanskému způsobu života. Jestliže se nám tedy naděje vytrácí, naše křesťanství je neúčinné, něco s ním není v pořádku. Pokud je však naděje Božím darem, proč se nám jí nedostává? Nebo jsme snad za jistých okolností od křesťanské naděje dispensováni? Kde a jak hledat naději v dnešní době plné skepse, strachu a špatné nálady? Co je autentická křesťanská naděje a co jsou její karikatury? Autorka knihy se věnuje právě těmto palčivým otázkám.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 72 stran, 89 Kč

ta zvláštním způsobem požehnaná, zvláště když odtud stále znovu zaznívá: „Drahé děti!“ Kdo zná, ví... Kdo nezná – pro toho bude lépe, když se s tímto místem seznámí při četbě této knižky.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 104 stran + 14 stran barevné obrazové přílohy, 129 Kč

ŽIVOT BLAHOŠLAVENÉ PANNY MARIE

Dr. Josef Miklík C.Ss.R.

Soubor hlubokých duchovních úvah o Panně Marii, které poprvé vyšly v roce 1934.

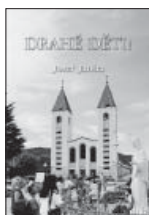

Michael S. A. • Brož., A5, 186 stran, 170 Kč

DRAHÉ DĚTI!

Josef Janšta

Podivuhodný příběh ze života o tom, co se děje v jednom malém městečku v Evropě a co tam prožil sám autor. Je napsaný pro větší děti, ale i pro dospělé, protože svět dětí a dospělých se prolíná. Na tom místě mohou najít pomoc děti, které ztěžka usínají, protože nevědí kvůli nesvárům, kde budou usínat zítra. Na tom místě dochází k obrácením a uzdravením. Přesto je mnozí míjejí, protože o něm nevědí anebo nevěří, že se zde mohou dít tak velké věci. Bůh jistě působí vždy a všude, ale jsou mis-

SLOVO NA CESTU

Stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2010 a s vyznačenými liturgickými barvami. Krátké meditativní texty Mons. Mgr. Pavla Posáda, pomocného – světitelického biskupa českobudějovického.

Sypták • Kroužková vazba, 230x170 mm, 59 Kč

KALENDÁŘ S KATOLICKÝM KALENDÁRIEM

Stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2010.

LEKO CZ s.r.o.
Kroužková vazba, 230x185 mm, 59 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Světlo – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vitek, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinyých zástok povolené SP, p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.